

PANOVÁNÍ OCELI

SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA JEDENÁCTÁ

MORGAN RICE

Morgan Rice
Panování Oceli
Серия «Čarodějův Prsten», книга 11

Аннотация

V PANOVÁNÍ OCELI (SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA JEDENÁCTÁ) musí Gwendolyn chránit svůj lid, protože Králův Dvůr se ocitá v obležení. Gwen se snaží dostat všechny z Prstenu – je tu ale jeden problém: její lidé odmítají odejít. Rozpoutává se boj o moc a Gwenino kralování je poprvé ohroženo. Při tom se objevuje největší hrozba pro Prsten. Po McCloudech přichází hrozba Romula a jeho draků. Štít je zničen, Romulus přichází v katastrofické invazi, nic už nestojí mezi ním a naprostým zničením Prstenu. Romulus s Luandou na své straně je po celý měsíc nezastavitelný. Gwendolyn tak musí bojovat o přežití – nejen svoje, ale i svého dítěte a svých lidí. To vše uprostřed epické bitvy draků a lidí. Kendrick vede Stříbrné do vznešené bitvy, přidává se k němu Elden a noví rekruti z Legie. Stejně tak i jeho bratr Godfrey, který překvapuje úplně všechny, včetně jeho samotného, svými statečnými skutky. Ale i tak to možná nebude stačit. Thor se mezitím vydává na výpravu svého života – do Země druidů. Prochází magickou, strašidelnou zemí. Zemí, která není jako žádná jiná. Zemí, která má vlastní magická pravidla. Průchod takovou krajinou bude vyžadovat každý kousek jeho síly a výcviku. Donutí ho sáhnout si ještě hlouběji do rezerv a

stát se velkým válečníkem – a druidem – jak mu bylo předurčeno. Zatímco se setkává s příšerami a výzvami jako nikdy dřív, bude muset riskovat svůj život, aby se dostal k matce. Erec a Alistair míří na Jižní ostrovy, kde je vítají všichni jeho lidé. Včetně jeho soutěživého bratra a závistivé sestry. Erec zažil dramatické setkání s otcem a celý ostrov se chystá k jeho nástupu na trůn. Na Jižních ostrovech si ale musí každý člověk vybojovat své právo vládnout. V epické bitvě tak bude Erec zkoušen tak, jako nikdy dřív. V dramatickém zvratu zjistí, že zrada se skrývá úplně všude. Dokonce i na místě, kde jsou vznešení a velcí válečníci. Reece obklíčen na Horních ostrovech musí, po vykonání pomsty na Tirovi, bojovat o život. V zoufalství zjistí, že se musí spojit se Starou. Oba si na sebe dávají pozor, a přesto se musí spojit na cestě za přežitím – cestě, která vyvrcholí epickou námořní bitvou. Bitvou, která ohrozí celý ostrov. Překročí Gwen moře na cestě do bezpečí? Zničí Romulus Prsten? Zůstane Reece se Starou? Povstane Erec jako nový král? Najde Thor svoji matku? Co se stane s Guwaynem? Zůstane vůbec někdo na živu? Se sofistikovaným budováním světa a charakteristik je PANOVÁNÍ OCELI epickým příběhem o přátelích a milencích, o soupeřích i nápadnících, o rytířích a dracích, o intrikách a politických machinacích, o vyvrácení, o zlomených srdcích, o klamu, ambicích a zradě. Je to příběh o cti a odvaze, osudu a předurčení, o čarodějnictví. Je to fantasy, která nás přenese do světa, na který nikdy nezapomeneme. Do světa, který zaujme člověka každého věku i pohlaví.

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	15
KAPITOLA DRUHÁ	25
KAPITOLA TŘETÍ	38
KAPITOLA ČTVRTÁ	42
KAPITOLA PÁTÁ	50
KAPITOLA ŠESTÁ	57
KAPITOLA SEDMÁ	73
Конец ознакомительного фрагмента.	81

PANOVÁNÍ OCELI

(SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA JEDENÁCTÁ)

MORGAN RICE

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, a která je podle USA Today bestesellerem číslo 1; série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující zatím 11 knih, betseller číslo 1 v USA; bestselleru číslo 1 v USA série TRILOGIE PŘEŽITÍ, post apokalyptického thrilleru skládajícího se zatím ze 2 knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se zatím ze dvou knih. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma bonusy, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

„ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné

pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.“

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Velice zábavná epická fantasy.”

—Kirkus Reviews

“Můžeme zde spatřit zrození něčeho výjimečného.”

--San Francisco Book Review

“Našlapané akcí.... Vypravěčský styl Riceové je bohatý a příběh poutavý.“

--Publishers Weekly

“Velmi čtivá fantasy Počátek něčeho, co má ambice stát se oblíbenou fantasy ságou pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č.2)

OTĚŽE CTI (Kniha č. 3)

ZROZENÍ UDANOSTI (Kniha č. 4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č. 5)

NOC STATEČNÝCH (Kniha č. 6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)

NEBE KOUZEL (Kniha č.9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)

DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)

MILOVANÁ (Kniha č.2)

ZRAZENÁ (Kniha č.3)

PŘEDURČENÁ (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

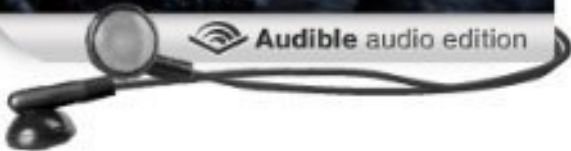

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si si sérii ČARODĚJŮV PRSTEN ve formátu audio knihy!

Copyright © 2014 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez

předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Copyright obálky Slava Gerj, pod licencí Shutterstock.com

OBSAH

- KAPITOLA PRVNÍ
- KAPITOLA DRUHÁ
- KAPITOLA TŘETÍ
- KAPITOLA ČTVRTÁ
- KAPITOLA PÁTÁ
- KAPITOLA ŠESTÁ
- KAPITOLA SEDMÁ
- KAPITOLA OSMÁ
- KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ
KAPITOLA JEDENÁCTÁ
KAPITOLA DVANÁCTÁ
KAPITOLA TŘINÁCTÁ
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ
KAPITOLA PATNÁCTÁ
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

“Je kraj, kde kdysi rodila se hojnost – ale to všechno zašlo ohněm. Safíry se ukrývaly v jeho skalách a po zemi ležel rozese-

zlatý prach.”

“Kůň se strachu směje, ničeho se nebojí; před mečem nechce
byť jen o krok ustoupit. Chvěje se vzrušením, hltá dálky, když
zazní polnice, nic ho nezdrží. Při každém zatroubení řehtá: Íhá!
Pach bitvy z dálky ucítí...”

--Kniha Jobova

KAPITOLA PRVNÍ

Reece ztuhl v šoku. V ruce třímал dýku, jež byla až po jílec zabořena do Tirovy hrudi. Celý jeho svět se najednou malátně roztočil a všechno se stékalo do jedné rozmazané šmouhy. Právě zabil svého nejhoršího nepřítele a muže zodpovědného za Selesinu smrt. Pocítil mocnou vlnu uspokojení. Jeho pomsta byla dokonána a konečně alespoň něco na celé té tragédii dopadlo dobře.

To byl však jediný kladný pocit, který v tom okamžiku pociťoval. Místnost byla plná Tirových mužů a bylo jasné, že to, co musí následovat, je Reecova smrt. Všichni zatím bez hnutí a v šoku celou akci sledovali. Už brzy však vybuchnou ve spravedlivém hněvu a zadupou jej do země. Reece se vnitřně připravil na konec své válečné cesty. Neměl výčitky. Alespoň se mu podařilo toho muže zabít. Ten blázen si myslel, že se mu Reece přišel snad opravdu omluvit.

Bylo jasné, že z této situace nemůže uniknout. Bylo jich v té místnosti příliš mnoho a jediní, kdo se za něj nejspíše postaví, byli pouze Srog s Matusem. Srog byl zraněný, svázaný silnými lany a Matus stál vedle něj pod přísným dohledem Tirových loajálních vojáků. Proti rozzuřeným hornoostrovanům mu ti dva nijak nepomohou.

Řekl si, že než jej zabijí, vylepší svou pomstu alespoň tím, že s sebou vezme co nejvíc z nich. Bez váhání vytrhl dýku z Tirovy

hrudi, v piruetě se otočil a na konci toho pohybu hladce podřízl hrdlo poblíž stojícímu generálovi. Otočka mu dodala spoustu setrvačné energie, a tak se ještě v prodloužení pohybu dostal k druhému vysokému důstojníkovi. Tomu vrazil čepel do srdce. Ani jeden se nezmohl na reakci.

Teprve teď se ostatní začali probouzet. Reece však také nelenil. Bleskurychle tasil meče svých posledních obětí a vyrazil do útoku. Než ostatní vůbec stačili vytáhnout zbraně, poslal už čtyři z nich k zemi.

Stovky vojáků se konečně vrhly do akce. Obořily se na Reece ze všech stran. Ten musel okamžitě povolát do akce všechno, čemu se během svého tréninku v Legii naučil. Častokrát se již ocitl v situacích, kdy musel bojovat s velkou početní přesilou a teď to nebylo o mnoho jiné. Pozvedl oba meče. Neměl na sobě zbroj jako ostatní, což kromě značné nevýhody představovalo zároveň mnohem větší volnost v pohybu. Byl lehčí, rychlejší, rozzuřený do běla a navíc zahnaný do kouta.

Držel se statečně. Jeho pohyby byly rychlejší než kteréhokoliv z protivníků. Zkušenosti ze všech těch cvičných soubojů s Thorem, nejlepším bojovníkem, jakého kdy poznal, mu teď dobře sloužily. Srážel k zemi jednoho za druhým. Potkávající se meče přitom zvonily a chvíli co chvíli se při obzvláště silných úderech rozletovaly do okolí spršky jisker. Otáčel se a bojoval do všech stran najednou a než mu paže ztěžkly, srazil k zemi už dobrý tucet nepřátel.

Jenže se k němu hrnuli stále další a další. Bylo jich příliš

mnoho. Za každých šest, které poslal k zemi, se v jeho blízkosti objevilo nových dvanáct. Dav kolem něj brzy tak zhoustnul, že už ani neměl kam ustupovat. Už teď ztěžka oddychoval a netrvalo dlouho a cizí čepel prořála kůži na jeho paži. S jeho výkřikem se objevila i krev. Otočil se a bodnul útočníka pod žebra, ale škoda už byla napáchána. Byl zraněný a nepřítel přitom stále přibývalo. Bylo jasné, že už se dlouho neudrží.

Alespoň, uvědomil si, se mu podařilo odejít tou nejčestnější cestou.

“REECI!” prořízl okolní lomoz najednou výkřik.

Byl to ženský hlas.

Trhl sebou, když poznal o koho se jedná. Byl to hlas jediné ženy na světě, který by jej upoutal i uprostřed zuřící bouře. Dokonce i teď, těsně před jeho konečným pádem:

Stara.

Zvedl hlavu a spatřil ji jak stojí na vrcholu dřevěné tribuny, která po stranách obkružovala místnost. Stála vysoko nad nimi a ve tváři se jí zračil výraz nejvyššího zděšení. Na krku se jí při křiku jasně rýsovaly žíly. Všiml si také, že v rukou držela luk a šípy. Zacílila někam na druhou stranu místnosti.

Sledoval ten směr a zjistil na co Stara míří. Bylo to dlouhé, tlusté lano, které drželo obrovský železný lustr. Měl v průměru dobrých patnáct metrů a visel na železném háku přímo nad nimi. Jeho jednotlivá ramena byla tlustá jako mladé stromky a na každém se plápolalo několik stovek svící.

Uvědomil si, co se Stara chystá provést. Pokud se trefí, lustr se

zřítí dolů a rozdrť všechny, kteří se včas neschovají do bezpečí. Další myšlenka patřila tomu, že on stojí přímo pod středem lustru.

Stara na něj křičela proto, aby odtamtud co nejrychleji vypadl.

Zachvátila ho panika. Otočil se, rozvířil meče a zběsile se vrhnul do davu útočníků. Za žádnou cenu nesměl zůstat tady, až to bude padat. Kopal kolem sebe, rozdával údery loktem i hlavou a byl by i kousal, kdyby mu to mělo nějak pomoci na cestě odsud. Z dětství si pamatoval, jak skvělá vždy Stara se svým lukem byla. Bylo jisté, že se trefí. I když si tímto úprkem odkryl vlastní záda, ani na vteřinu neváhal, že Stara muže, kteří jej pronásledují, doslova smete.

O vteřinu později se ozvalo zadrnčení tětiny a vzduch prořízl zvuk letícího šípu. Záhy se lano utrhlo a gigantický železný lustr byl najednou v pohybu. Ozvalo se strašlivé zařinčení, jež roztráslou celou místností. Rána byla tak silná, že Reece ztratil pevnou oporu pod nohama. Za zády pocítil závah větru, jak jej lustr jenom o kousíček minul. Zřítel se na všechny čtyři na kamennou podlahu.

Za sebou uslyšel výkřiky těch, kteří takové štěstí neměli. Ohlédl se a spatřil, jakou spoušť tam Stara napáchala: desítky mužů ležely rozdrceny na zemi, všude krev, křik a smrt. Jeho život tím ale zachránila.

Vyškrábal se na nohy a podíval se k místu, kde ji prve spatřil. Teď už byla v nebezpečí i ona. Několik mužů se k ní blížilo. Založila další šíp a zamířila, ale oba přitom věděli, že nemá

nekonečně střel ani času.

Nervózně se podívala ke dveřím a hledala únikovou cestu. Jenže to stejné už napadlo i nepřátele, kteří dveře rychle zahradili vlastními těly a navíc je ještě utěsnili těžkou dřevěnou petlicí.

Tak jako tak byli v pasti. Všechny únikové cesty byly odříznuty. Reece si na chvíličku myslel, že možná přece jenom nezemře, ale teď si uvědomil, že je to čeká všechny.

Viděl jak Stara zoufale těká očima po sále. Potom se její pohled ustálil na nejvyšším bodě dřevěné tribuny na zadní stěně sálu.

Naznačila Reecovi gestem, aby se tam vydal. Neměl tušení, co má v plánu. Žádnou únikovou cestu tam neviděl. Ona ale v tomto hradě vyrostla a znala jej lépe jak on. Možná, že tam nějaká skrytá skulina přece jenom někde je.

Otočil se a rozběhl naznačeným směrem. Po cestě bojoval s přeživšími, kteří už na něj znovu začínali dotírat. Nešel však do přímého kontaktu, jenom odrážel jejich útoky a přitom postupoval pořád dál a dál. Musel se na to místo dostat co nejrychleji a nikde se nezdržovat.

Podíval se směrem ke Srogovi a Matusovi. I jim přece musel pomoci. To, co viděl, jej však příjemně překvapilo. Matus se totiž už chopil dvou dlouhých mečů, patřících původně jeho strážcům, a oba je bodl. Teď přeřezával Srogova pouta a propouštěl jej na svobodu. Lord se poté zmocnil dalšího meče a s vlčí zarputilostí se pustil do nepřátel.

“Matusi!” křičel na přítele.

Oslovený se na něj podíval. Spatřil v té chvíli i Staru a došlo mu, že ti dva něco plánují. Chytil Sroga za rameno a naznačil mu, že se i oni musejí vydat stejným směrem.

Prostor před Reecem se teď začal otevírat. V tomto rohu sálu nebylo zdaleka tolik vojáků, jako na místě vypuknutí bitky. Ostatní se navíc shromažďovali u východu. Reece se jenom modlil, aby Stara skutečně věděla co dělá.

Ta se vydala sprintem přes dřevěné tribuny a stoupala po nich stále výš. Muže, kteří se po ní přitom sáпали, kopala nekompromisně do tváří. Reece se hnál za ní, sledoval její počínání a stále neměl sebemenší tušení, co má za lubem.

Konečně se dostal až pod tribunu, na kterou se svižně vyhoupl. Několika rychlými kroky potom přeběhnul na tu vyšší a tak stoupal pořád dál až najednou, dobrých pět metrů nad hlavami ostatních, stanul na nejvzdálenější a nejvyšší části dřevěné nástavby. Tam se shledal se Starou a netrvalo dlouho a přibyli k nim i Srog s Matusem. Na pronásledovatele měli v tu chvíli docela slušný náskok. S výjimkou jednoho, který se objevil přímo za Starou a chtěl jí vrazit dýku do zad. Reece ji na poslední chvíli odstrčil stranou a proklál muže mečem.

Stara neměla ani čas Reecovi poděkovat. Namísto toho už střílela šípy na blížící se vojáky a srážela je z tribuny zpátky do sálu.

Všichni čtyři teď stáli na nejvyšší tribuně, zády ke zdi a zezdola se k nim blížila stovka přeživších pronásledovatelů. V tom rohu byli v dokonalé pasti. Odsud nebylo kam uniknout.

Reece nemohl pochopit, proč je sem Stara všechny nalákala. Útěk z tohoto místa byl zcela nemožný a bylo jasné, že již brzy budou všichni mrtví.

„Tohle byl ten plán?“ vykřikl směrem k ní ve chvíli, kdy už museli znovu odrážet další útočníky. „Vždyť tu žádná úniková cesta není!“

„Podívej se lín,“ odpověděla.

Reece se ve vhodném okamžiku zaklonil a spatřil nad nimi další železný lustr. Tento byl podstatně menších rozměrů, ale i tak poměrně masivní. Byl upevněn ke zdi dlouhým lanem, které teď měli doslova na dosah ruky.

Reecova tvář se zachmuřila.

„Nechápu,“ řekl.

„To lano,“ pokračovala Stara. „Chyt' ho. Vy ostatní taky. A držte se ho jako o život.“

Učinili jak jim řekla. Každý uchopil lano oběma rukama a pevně jej sevřel. Teprve v této chvíli Reecovi došlo, co se Stara chystá provést.

„Jsi si jistá, že je to dobrý nápad?“ stačil se ještě zeptat.

Ale už bylo příliš pozdě.

Stara popadla Reecův meč, chytila se jej pevně jednou rukou a druhou lano přesekla.

Reecův žaludek se okamžitě propadl o úroveň níž, jak byli vystřeleni jako protiváha padajícího lustru, vzhůru ke stropu. Všichni se křečovitě drželi lana a zatínali zuby. Lustr je jenom o

chloupek minul a potom se zřítíl na dolní tribuny, kde pohřbil pár dalších nešťastníků, zatímco čtyři utečenci se zastavili na laně těsně pod stropem.

Viseli teď dobrých patnáct metrů nad zemí a lano nepůsobilo zrovna nejpevněji.

Reece se podíval pod sebe a okamžitě toho zalitoval. Jeho zpoceně dlaně klouzaly po laně.

„Tam!“ vykřikla Stara a ukázala rukou.

Podíval se směrem, který mu naznačila bradou, a spatřil na zdi před nimi okno. Konečně pochopil, co má na mysli. Okno bylo dostatečně velké aby jím prošli. Bylo však potřeba to udělat rychle. Lano se jim zařezávalo do rukou a oni každou chvíli sklouzávali níž a níž. Reece nevěděl, jak dlouho potrvá, než mu uklouzne ruka.

„Už se dlouho neudržím!“ křičel Srog, ale navzdory svým zraněním se zarputile snažil bojovat s lanem dál.

„Musíme se rozhoupat!“ vykřikla Stara. „Musíme se odrazit od zdi!”

Reece ji okamžitě uposlechl. Natáhl nohu a nejprve zlehka se odstrčil od zdi. To lano rozhoupalo natolik, že při příštím přiblížení už se nohama dokázali dotknout všichni. Odráželi se víc a víc a jejich lidské kyvadlo tak opisovalo stále větší oblouky. A potom najednou měli dostatek energie, aby se odrazili až k oknu a dokonce i kousek nad jeho úroveň. To byla chvíle, kdy se museli pustit, aby byli vymrštěni jako z katapultu proti zasklenému oknu.

Sklo se s řinčením rozletělo do všech stran. Všichni čtyři jím proletěli jako velká nohatá dělová koule a přistáli na kamenné římse na druhé straně zdi. Nechybělo mnoho a byli by pokračovali volným pádem dál do podhradí, kde by je všechny potkala jistá smrt.

Opřel se do nich studený vítr. Reece se podíval zpátky do místnosti. Jejich pronásledovatelé na ně pokřikovali a snažili se vymyslet nějaký způsob, jak se k nim dostat nahoru. Na druhé straně se otevírala propast do podhradí. Venku padal silný déšť a skočit odsud by znamenalo proletět se přibližně patnáct metrů, než by člověk narazil na první střechu některého z nižších stavení. Zlomené nohy by nejspíše byly tím nejlepším, co by je mohlo potkat. Trochu více doprava však rostlo několik košatých borovic, jejichž větve dosahovaly téměř až k nim a pod nimiž bylo doslova jako připravené ročníště pro prasata z hradního chovu. I tak to bude pád o zlomkrk. Možná ale, že to bude možné přežít bez úhony.

Vtom s ním najednou něco škusblo a v paži pocítil novou vlnu ostré bolesti. Vykřikl, podíval se, co se to děje a zjistil, že jej právě škrábl šíp vystřelený zdola. Bylo to naštěstí jenom lehké říznutí hranou šípu, ale úlek přesto způsobil, že málem spadl z římsy dolů.

Podíval se dolů a spatřil desítky Tirových mužů jak natahují luky a míří na ně. Šípy hvízdaly všude kolem nich.

Byla by poměrně náhoda, kdyby se někomu podařilo je sestřelit ze zákrytu na římse v takové výšce, ale i tak Reece věděl,

že nemají času nazbyt. Podíval se po ostatních. Stara stála hned vedle něj, zatímco Matus se Srogem na druhém konci římsy. Všem se ve tvářích zračil strach, když těkali očima po propasti před nimi a zoufale se snažili vymyslet nějakou cestu dolů. Chytil Staru za ruku. Bylo to teď nebo nikdy.

Matus se Srogem pochopili bezeslova co má v plánu. Nakonec skočili všichni zároveň. S křikem proletěli do volného prostoru bičovaného deštěm a vstříc korunám borovic. Reece sám sebe ani teď nedokázal přesvědčit, že tento den není jeho posledním.

KAPITOLA DRUHÁ

Godfrey pozvedl třesoucíma se rukama svůj luk, naklonil se přes ochoz a zamířil. Chtěl si rychle vyhlédnout cíl a okamžitě na něj vypálit – ale to, co uviděl pod sebou, jej přimělo znovu šokovaně pokleknout za hradbu. Pod ním útočily tisíce McCloudských jezdců. Jejich dobře vytrénovaná armáda doslova pohlcovala okolí a celé to těleso se řítilo k branám Králova Dvora. Mezi nimi bylo i mnoho opěšalých, kteří nesli beranidla a během chvíle už s nimi začali bušit do kovových portculis městských bran. Při každém tom nárazu se hradba pod jeho nohama otřásala.

Znovu vstal, aby střílel, ale náraz beranu mu sebral rovnováhu, a tak jeho šíp jenom prosvištěl vzduchem a netrefil vůbec nic. Sáhł pro další a založil jej do šípu. Zrychlený tep vlastního srdce cítil až na spáncích. Byl si jistý, že tento den je jeho posledním. Naklonil se přes ochoz a zamířil. Než však stačil vystřelit, přiletěl náhle odněkud zezdola kámen vržený z ručního praku a tvrdě jej udeřil do železné helmice.

To zařinčení mu řádně pocuchalo už tak napjaté nervy. Bylo to jako kdyby seděl uvnitř právě zvonícího zvonu. Upadł nazad a zároveň vystřelil šíp, který letěl vzhůru do nebes, jako kdyby snad chtěl doletět až ke slunci. Godfrey si strhnul helmici z hlavy a promnul si místo, kam jej střela udeřila. Nikdy by byl neřekl, že může obyčejný kámen napáchat takovou neplechu. Rozezvučená

přílba přenesla své vibrace do celé jeho hlavy.

Napadlo ho do čeho se to zase namočil. Pravda, byl hrdinou, podařilo se mu před McCloudským nájezdem zalarmovat celé město a získat pro ně alespoň trochu drahocenného času. Možná, že tím i zachránil pár životů. Rozhodně tedy zachránil ten patřící jeho sestře.

A teď byl tady, spolu s pár tucty dalších vojáků a snažil se držet hradbu. Nikdo z jeho spolubojovníků nebyl Stříbrným, ba dokonce ani pořádným rytířem. Snažili se udržet skořápku evakuovaného města proti celé McCloudské armádě. Přitom tyhle vojenské věci nebyly ani trochu jeho denním chlebem.

Ozvala se strašlivá rána, jež jej přiměla se znovu zapotácet. Portculis byla prolomena.

Do města se začaly hrnout nájezdníci lačníci po krvi. Posadil se zády k ochozu a dobře věděl, že je jenom otázkou času, než se dostanou až sem. A pak bude muset bojovat o holý život. Copak tohle znamenalo být vojákem? Tohle byla ta sláva, hrdinství a čest? Zemřít, aby ostatní mohli žít? Teď, když už téměř hleděl smrti do tváře, si už vůbec těmi rytířskými řečmi nebyl jistý. Nebyl dobrý nápad tu zůstat. Stát se vojákem a hrdinou bylo skvělé, ale co to bylo ve srovnání s tím být jednoduše naživu?

Pomyslel na to, že by se měl sebrat a utíkat pryč, anebo se někde pokusit schovat, když tu se najednou na ochozu objevilo několik prvních McCloudů. Godfrey se díval jak byl jeden z jeho spolubojovníků bodnut a sražen za vlastního křiku na kolena.

A potom se to stalo zase. Navzdory jeho rozumovému

uvažování, všemu důvtipu, který na něj řval, že být vojákem je blbost, se v něm cosi pohnulo a potom probudilo. Něco uvnitř jeho osobnosti, co jednoduše nedokázalo snést pohled na to, že někdo jiný trpí. Během vteřiny jej ten pocit naprosto pohltil. Kdyby později hledal nějaké pojmenování, možná by použil slovo šílená hloupost. Ale jiní by to jistě označili za rytířství.

Zaregoval bez dalšího přemýšlení. Viděl sám sebe, jak bere ze země dlouhou píku a rozbíhá se s ní proti řadě McCloudů, která postupovala nahoru po schodech. Zařval jako nestvůra a zarazil ostří píky do prvního z mužů. Nabodl jej jako jednohubku, ale tím to pro něj neskončilo. Godfrey běžel dál, plnou vahou se opřel do své dlouhé zbraně a i jeho pivní břich teď byl v tomto manévru užitečný.

K jeho vlastnímu překvapení to fungovalo. Tlačil ty muže zpátky dolů po zatočeném schodišti a pryč z ochozů. Jenom svými vlastními silami držel útočící McCloudy na uzdě. Prozatím.

Když bylo hotovo, odhodil píku a udiveně si prohlížel vlastní ruce, jako kdyby nemohl uvěřit, kde se to v něm vzalo. Okolní spolubojovníci na něj zírali s nemenším úžasem.

Než mohl začít přemýšlet co podniknout teď, bylo toto rozhodnutí vyřešeno za něj. Koutkem oka spatřil pohyb a záhy uviděl další jednotku McCloudů, která se k němu blížila ze strany. Museli na ochoz prorazit na nějakém jiném místě.

Než se zmohl na jakoukoliv přípravu k obraně, první z nepřátel už byl u něj a rozmáchl se po něm těžkým válečným

kladivem. Jestli neuhne, ta rána mu rozlouskne lebku jako vlašský oříšek.

Na poslední chvíli se uhnul do bezpečí – to mu odjakživa šlo velmi dobře – a kladivo prolétlo neškodně někde nad jeho hlavou. V pokračování toho pohybu vyrazil ramenem vpřed proti nepřítelově břichu. S vrčením do něj narazil jako býk.

Tlačil jej před sebou dál a dál po ochozu. Voják se snažil ze sevření vymanit a chytit Godfreyho pod krkem. Ten muž měl obrovskou sílu, ale tu nepostrádal ani Gdofrey. Alespoň v tomto jej příroda fyzicky obdařila velmi dobře.

V potyčce se několikrát otočili kolem dokola, až jeden jako druhý ztratili orientaci. Nakonec padli k zemi a následně se překulili přes okraj zdi.

Proletěli vzduchem do hloubky dobrých pět metrů a i v letu pokračoval jejich urputný zápas. Godfrey se pokoušel otočit tak, aby přistál plnou vahou na tom muži. Soupeřův zájem byl samozřejmě naprosto opačný. To se ale nesmělo stát. Ten, který zůstane dole, bude vahou zbroje toho druhého zcela jistě rozdrcen.

Na poslední chvíli se Godfreymu podařilo dostat se nahoru. Muž jenom bolestně vydechl, když se zařinčením dopadli na zem. Jeho oči zůstaly otevřené, ale už nadále po Godfreym nepátraly.

Ani vítěz však nedopadl zrovna do měkkého. Tvrdě se přitom udeřil helmicí o zem a když se z poraženého nepřítele odkulil stranou, měl pocit, že má zlámanou snad každou kost v těle.

Otočil se na záda a sledoval, jak se nádvoří pod hradbou kolem něj v divoké spirále točí a točí. Poslední co vnímal, byla armáda McCloudů, která se valila do města, přebírala vládu nad obrannými valy a rozjížděla se do všech okolních ulic.

*

Elden stál uprostřed legionářského cvičiště, ruce založené v bok. Conven a O'Connor stáli vedle něj a všichni tři sledovali nové rekruty, které jim Thorgrin přivedl. Elden okem experta sledoval jednotlivé brance, jak se pokoušejí na tréninkových kobylách cválat přes překážkovou dráhu tvořenou skoky i výmoly a vrhat přitom krátké jezdecké oštěpy na porůznu zavěšené terče. Některým se nepodařilo dostat se přes skok, jiní spadli ze sedla, když měli své koně vést nerovným terénem plným děr. Jiní se v sedle udrželi, ale potom netrefili ani jediný z terčů.

Elden zakroutil hlavou, snažil se myslet na svoje první dny v Legii a znovu a znovu si připomínat, že všichni tito mladíci za poslední dny přece jenom prokazují určité zlepšení. Přesto však většina z nich nebyla ani blízko tomu, co by v minulosti k přijetí k Legii vůbec stačilo. Elden navíc nastavil laťku velmi vysoko. Nechtěl Thorgrina zklamat. Bylo otázkou jeho osobní cti mu předat, v rámci možností, co nejlépe vycvičenou jednotku. Conven s O'Connorem se s ním na tom jednohlasně shodli.

“Pane, nesu zprávy.”

Elden se podíval na jednoho právě dorazivšího rekruta. Merek, ten dřívější zlodějíček, přiběhl s vykulenýma očima. Vyrušil Eldena z přemýšlení, což obr neměl rád.

“Kluku, říkal jsem ti, že mě nemáš...”

“Ale, pane, ty tomu nerozumíš! Musíš...”

“Ne, TY, tomu nerozumíš,” přerušil jej Elden.

“Když rekruti trénují, ty ne...”

“PODÍVEJ!” vykřikl Merek, chytil Eldena za rameno a ukázal volnou rukou.

Elden chtěl nejprve toho drzouna srazit k zemi, ale ta myšlenka se vytratila okamžitě poté, co se podíval směrem, kterým chlapec ukazoval. Nemohl uvěřit tomu, co viděl. Na obzoru se zvedalo množství černého kouře. Přesně v místech, kde ležel Králův Dvůr.

Elden několikrát zamrkal a nedokázal to pochopit. Copak je možné, že ve městě hoří? Takhle hodně?

Vítr k nim přinesl křik. Byl to křik armády a chvíli co chvíli je přerušovaly dunivé kovové nárazy. Lárou portculis! Eldenovi se sevřel žaludek. Někdo útočí na brány města. To mohlo znamenat pouze jedno jediné, dorazila sem skutečná, dobře vycvičená a vybavená armáda. Ze všech dní museli zaútočit zrovna dnes, kdy byl Poutnický svátek.

Conven s O'Connorem se vrhli do akce. Rozkřičeli se na rekruty, aby nechali tréninku a shromáždili se kolem nich.

Branci si pospíšili splnit rozkazy. Během chvíle stále kolem tří svých velitelů, ztichli a očekávali pokyny.

“Muži,” zahřměl Elden. “Králův Dvůr je napaden!”

Ozval se překvapený a notně vzrušený šepot.

“Ještě nejste Legie a rozhodně nemáte nic společného se Stříbrnými, ba ani dokonce s běžnou armádou, která by se teď měla na obranu města postavit. Ti muži tam to myslí zatraceně vážně a nezastaví se před ničím. Pokud proti nim vyrazíte vy, nejspíše v tom pokusu přijdete o život. Conven, O’Connor a já máme ale povinnost chránit naše město a musíme okamžitě vyrazit. Nečekám, že by se kdokoliv z vás chtěl přidat. Vlastně vás od toho chci odradit. Pokud by si však někdo přece jenom přál vyrazit s námi, ať teď předstoupí. Myslete však na to, že tam můžete zemřít stejně snadno, jako se teď otočit a utéct.“

Následovala chvíle ticha. Potom však jeden z chlapců předstoupil kupředu. Následoval jej druhý a potom už se najednou vpřed hrnuli úplně všichni. Bojovně vysunuté brady a jiskření v očích zcela zastiňovaly nepřiliš široká ramena. Eldena ten pohled k jeho vlastnímu sebezapření naplnil pýchou.

“Nu, je vidět, že kuráž už vám nechybí.“

Nasedli na koně a s nebojácným pokřikem vyrazili jako velká jezdecká jednotka riskovat vlastní nezralé životy a na pomoc ostatním.

*

Elden, Conven a O’Connor vedli eskadronu zhruba stovky rekrutů. Všichni pobízeli koně do cvalu, měli tasené zbraně a už se notně přiblížili k městu. Když se k němu dostali na dohled, Elden byl šokován pohledem na několik tisíc McCloudských jednotek. Z jejich počínání bylo jasně vidět, že jsou dobře organizovaní. Očividně se chopili výhody a zaútočili v den

velkého západního poutnického svátku. Obránci byli přechísleni minimálně deset ku jedné.

Conven se divoce rozesmál, pobídl hřebce a dostal se tak na špici formace.

“To je přesně poměr sil, který mám rád!” křičel spokojeně a pobízel koně do trysku. Jako vždy chtěl být první, kdo se srazí s nepřítelem. Zvedl nad hlavu svou bojovou sekeru. Elden jenom obdivně kroutil hlavou. Conven neměl ani trochu strach postavit se tak velké přesile a určitě by tam jel i sám.

Nejbližší McCloudi si té nepočetné jednotky zprvu ani nevšimli a tak Conven svou rychlost dokonale zužitkoval a svou sekerou rychle složil hned dva z nich. Ihned se hrnul dál do davu vojáků. Potom se najednou odrazil od svého sedla a jako meteor vletěl přímo mezi ně. Tři z nich srazil ze sedel jenom tímto kouskem.

Elden s ostatními se drželi přímo za ním. Srazili se s McCloudy, kteří útok do zad ani v nejmenším nečekali. Elden vládnul mečem se zručností, kterou překonávala už jenom jeho zuřivost a ukazoval tak ostatním rekrutům, jak si mají počínat. Jeho obrovská síla mu dobře sloužila při srážení jednoho protivníka za druhým.

Brzy se jejich postup však zastavil a rozhořela se bitva na meče. Jejich malá jednotka však přesto přiměla zadní voje McCloudů ke změně taktiky. Najednou se museli bránit. Všichni legionáři se nebojácně vrhli do bitvy. Elden je koutkem oka sledoval a byl pyšný, že ani jeden zatím nezakolísal. Všichni se

ponožili do boje naplno a bezváhání se rvali jako skuteční muži, strašlivě přečíslení a přitom bez sebemenších obav. McCloudi padali jako mouchy a byli náhlým přepadem naprosto zaskočení.

Výhoda překvapení však nikdy netrvá dlouho. Zadní voje byly velmi brzy posíleny o další muže a legionáři se začali setkávat s elitními bojovníky. Někteří byli sraženi z koní. Merek a Ario obdrželi nějaké rány, ale zatím se drželi v sedlech a zarputile údery opláceli. Později byli však oba dva údery cepů rovněž vyhozeni ze sedel. O'Connor, který bojoval vedle Mereka, vyslal několik dobrých střel ze svého luku a zlikvidoval jimi mnoho nepřátel, avšak i on poté obdržel ránu štítem a poroučel se k zemi. Elden byl kompletně obklíčen nepřáteli, přišel o moment překvapení, a netrvalo dlouho a obdržel drtivou ránu válečným kladivem do prsního krunýře. Téměř zároveň mu nepřátelský meč vyťal ránu na levé paži. Otočil se a zuřivou ranou zabil původce svého zranění, ale na jeho místo se ihned hrnuli další. Conven byl vlastní volbou od začátku opěšalý a teď se bil jako bůh války. Jeho sekera trestala všechny koně i jejich jezdce, kteří se odvážili přiblížit na dosah. Ale ani jeho zuřivost mu nemohla dát druhý pár očí na zádech, a tak po určité chvíli vlastní převahy dostal drtivou ránu kladivem doprostřed zad a tváří napřed padl k zemi.

Dorazily další McCloudské posily. Nepřítel teď dokonce upustil od dobývání brány, aby se nejprve vypořádal s tímto nenadálým přepadem. Elden kolem sebe viděl stále méně vlastních bojovníků. Bylo jasné, že za chvíli budou zcela smetení.

Ale bylo mu to jedno. Králův Dvůr byl pod útokem a on klidně položil v jeho obraně vlastní život. I za ty legionářské chlapce, kteří se s ním do té bitvy tak nebojácně vrhli. Ještě před chvílí z nich měl smíšené pocity, ale teď už na ně byl jen a pouze pyšný. Už nezáleželo na tom, jestli jsou to ostřílení bojovníci, anebo jenom chlapci – cedili svou krev po jeho boku a to z nich vzájemně dělalo bratry, ať už byla jejich budoucnost jakákoliv.

*

Kendrick cválal dolů ze svahu hory poutníků a vedl svých tisíc Stříbrných. Všichni štváli své koně co to šlo, aby se co nejrychleji dostali ke zdroji černého kouře na obzoru. Za jízdy sám sebe plísnil za to, že nechal brány a hradby tak slabě chráněné. Nikdy by jej nenapadlo, že by právě v tento den mohl přijít útok a už vůbec ne od McCloudů, kteří měli být pod Gweninou vládou už dávno pacifikováni. Za to, že porušili mír právě v tento svatý den a napadli jeho město, mu teď ale šeredně zaplatí.

Byl obklopen tisícíhlavou elitní jednotkou Stříbrných, byli tu v plné síle a všichni do jednoho odhodláni McCloudům řádně zatopit. Však oni uvidí, že Stříbrní nejsou jako ostatní bojovníci. Kendrick sám sobě přísahal, že nenechá ani jednoho z nepřátel naživu. A celá jejich strana Prstenu zaplatí taktéž. McCloudské království už nikdy znovu nepovstane.

Když se přiblížili, všiml si Kendrick, že zadní voje nepřítelů byly napadeny legionářskou jízdou. Viděl Eldena, O'Connora i Convena. Byli strašlivě přečísleni, ale zatím nejevili žádné známky toho, že by se McCloudům hodlali vzdát. To jej naplnilo

radostí i pýchou. Přesto však nemohl nevidět, že Legie bude brzy na hlavu poražena.

Vykřikl a pobídl koně do trysku. Jeho muži se zformovali v útočný klín a vybičovali koně do maximální rychlosti. Připravili si jezdecké oštěpy a když byli dostatečně blízko, začali je vrhat na nepřítele. Jeden z McCloudských velitelů se otočil zrovna v okamžiku, aby ještě stačil spatřit oštěp, který se mu vzápětí zabodl do hrudi a proklál jeho brnění skrz na skrz.

Tisíc skvělých rytířů za Kendrickovými zády vydalo burácivý bojový ryk. Řítili se sem jako bouře. Stříbrní!

McCloudi se otáčeli a teprve teď si všímali, co se to děje. V očích mnohých byl netajený strach. Tisícihlavý klín tvořený zářivými rytíři se na ně řítil jako kopími se ježící hurikán. Jejich pověst je předcházela a každý věděl, že Stříbrný se vyrovná deseti i více bojovníkům. McCloudské jednotky se otáčely, aby se nové hrozbě postavily, ale jejich ruce, nohy ani útroby přitom vůbec nebyly jisté.

Potom do nich Stříbrní narazili. A svět zanikl v ohlušujícím třeskotu. Kendrick jel na samé špici klínu. Okamžitě začal svou sekerou mezi nepřáteli rozsévat smrt. Po chvíli tasil ještě do druhé ruky dlouhý meč a jako bojová mašina pokračoval v přesných zásazích do slabých míst v nepřátelské zbroji.

Klín Stříbrných se do nepřátelské masy zakousl jako nůž do másla a rychle pronikl tak hluboko, že byl jenom za malou chvíli už zcela obklopen nepřítelem. Pro rytíře ze řádu Stříbrných byla právě tato situace něčím jako druhý domov. Sekali a bodali

všude kolem sebe. McCloudští válečníci proti bojovému umu Stříbrných najednou působili jako neorganizovaná banda sedláků s vidlemi a sudlicemi. Řev bitvy nabíral na intenzitě, ale výkřiky zraněných patřily téměř beze zbytku jen a pouze McCloudům.

Stříbrní byli nezastavitelní. Byli neuvěřitelně rychlí a zároveň těžce obrnění. Jejich technika vládnutí mečem se lišila od běžných způsobů boje a činila extrémně obtížné se s nimi pouštět do šermířských soubojů. Navíc bojovali jako jedno těleso, kdy jeden muž bránil bojovníka po svém boku. Elden, Conven, O'Connor a ostatní byli brzy osvobozeni ze sevření, vyskočili zpátky na nohy a, i když byli mnozí zraněni, se znovu vrhli do boje a ještě umocňovali drtivou převahu, kterou teď MacGilové měli.

Během krátké chvíle už na zemi ležely stovky pobitých McCloudů a těch, kteří byli prozatím ušetřeni, se zmocnila panika. Jeden za druhým se obraceli na útěk. Ti, kteří už pronikli do města, se teď rovněž otáčeli a naopak se snažili zase dostat ven a zmizet v lesích.

Kendrick byl odhodlaný nedopřát to ani jedinému z nich. Vjel do městské brány a společně se svými jednotkami se ujistil, že je úniková cesta blokována. Prchající McCloudi byli poté masakrováni pod stejnými branami, na které sami ještě před několika málo hodinami útočili.

Kendrick teď bojoval se dvěma dlouhými meči a pobíjel nepřátele nalevo i napravo. Teď už věděl, že McCloudi budou brzy do posledního pobiti a Králův Dvůr bude zase jejich. Nikdo

se nedokáže měřit se Stříbrnými!

KAPITOLA TŘETÍ

Luandiny ruce se třásly, když krůček po krůčku kráčela přes dlouhý most, klenoucí se nad mlhami Kaňonu. S každým dalším krokem měla pocit, že její starý život končí. Jako kdyby opouštěla jeden svět a vstupovala do jiného. Do konce mostu zbývalo ještě několik kroků a každý z nich jí dával pocit, že je úplně poslední na její zemské pouti.

Na konci mostu na ni čekal Romulus a jeho milionová armáda, nad níž na nebi za neskutečných skřeků kroužily desítky draků. Obludy tloukly svými mohutnými křídly neviditelnou bariéru, nazývanou v Prstenu Štít. Luanda věděla, že až učiní ještě těch posledních pár kroků, opustí tak Prsten a síla Štítu zcela zanikne.

Dívala se svému osudu přímo do tváře. Dívala se na jistou smrt, která přijde z rukou Romula a jeho brutálních mužů. Ale teď už jí to bylo jedno. Všechno, co kdy milovala, už jí stejně sebrali. Její manžel Bronson, muž, kterého milovala víc než celý svět, byl zavražděn – a všechno to byla Gwendolynina chyba. Obviňovala mladší sestru ze všeho, co ji potkalo. Teď ale nadešel čas na její pomstu.

Zastavila se pouhé dva metry od Romula a pohlédla mu zpříma do očí. Prohlíželi si jeden druhého přes neviditelné silové pole. Byl to zvláštní muž, dvakrát tak široký než jakýkoliv jiný. Čistá hora svalů. Svaly na jeho ramenou byly tak masivní, že se v nich téměř úplně ztrácel krk. Jeho tvář, to byla především

mohutná čelist a velké černé oči. Přesto byla oproti mohutnému tělu příliš velká. Díval se na ni pohledem draka, který si prohlíží svou kořist a ona ani na vteřinu nepochybovala, že ji při nejbližší příležitosti roztrhá na kusy.

Zírali jeden na druhého v dlouhém, těžkém tichu. Na jeho tváři seděl celou dobu krutý úsměv, ale na okamžik měla pocit, že tam zahlédla i překvapení.

“Nikdy by mě nenapadlo, že tě ještě někdy uvidím,” řekl jí po chvíli. Jeho hlas byl hrdelní a velmi hluboký. Podivná akustika Kañonu mu navíc dodávala ještě strašlivější zabarvení.

Luanda zavřela oči a snažila se představit si, že před ní ten netvor vůbec není. Možná, že by bylo nejlepší, kdyby zmizel i celý její život.

Jenže když potom oči otevřela, pořád tam stál.

“Moje sestra mě zradila,” odpověděla stroze. “A teď je řada na mně, abych zradila já ji.”

Zavřela oči a učinila jeden poslední krok, který již končil mimo most. Vstoupila na vnější okraj Kañonu.

Jakmile tak učinila, ozval se ostrý zvuk podobný hromu a podél celého Kañonu proletělo zajiskření, následované mlhami, zdvihajícími se z hlubin. Stoupaly jako velká vlna, aby se potom najednou zase rychle spustily zpět. To byl okamžik, který ji ujistil o tom, že její akce skutečně Štít zničila. Teď už mezi Romulem, jeho gigantickou armádou a Prstenem nestálo nic. A Štít bude podle všeho rozbit navždycky.

Romulus se na ní podíval a ona ten pohled hrdě snášela.

Dokonce jej neohroženě opětovala. Uvnitř se třásla strachem, ale byla odhodlána to na sobě nenechat znát. Takovou radost by mu neudělala. Přála si, aby ji zabil, zatímco se na něj vzpurně dívá. Alespoň na to bude moci být hrdá. Jen už aby to bylo za ní.

Jenže Romulus se namísto toho široce usmál a nadále se jí jenom díval do očí. Očekávala, že se místo toho okamžitě vrhne na ni a potom na most.

„Dostals cos chtěl,“ řekla zmateně. „Štít je dole. Prsten je tvůj. To mě teď nehodláš zabít?“

Zakroutil hlavou.

„Nejsi taková, jak jsem si myslel,“ odpověděl a prohlížel si ji. „Možná, že tě nechám naživu. Možná, že si tě dokonce vezmu za manželku.“

Luanda se uvnitř při tom pomyšlení otrásla. Tohle rozhodně nebyla reakce, kterou očekávala.

Zaklonila se a plivla mu do tváře v naději, že jej tím rozzuří a on ji nakonec zabije.

Romulus si však docela klidně její slinu hřbetem ruky z tváře otřel. Luanda se připravila na ránu, která jistě přijde. Čekala, že ji udeří pěstí, jako to udělal už jednou, roztříští jí čelist, nebo něco podobného. On namísto toho jenom přistoupil k ní, chytil ji rukou zezadu za krk a začal ji zuřivě líbat.

Cítila jeho hrubé, podivně tvarované rty. I tady byl samý sval. Na dotek byl více jako had než člověk a tlačil ji k sobě takovou silou, že se sotva dokázala nadechnout.

Konečně se odtrhl – a potom ji vrazil facku tak silnou, že

málem upadla.

Zděšeně se na něj podívala. Vůbec nechápala, co to do něj vjelo.

„Svažte ji a ved'te ji s námi tak, abych ji měl pořád nablízku,“ poručil. Svá slova téměř ještě ani nedořekl a jeho muži už se hnali rozkazy splnit. Svázali jí provazy ruce za zády.

Romulův obličej se rozzářil radostí. Otočil se ke svým mužům, aby se ujistil, že má pozornost všech. Bylo to zbytečné. Vždycky měl pozornost všech. Potom teatrálně vkročil na most.

Nebyl tam žádný štít, který by jej zastavil. Stál na mostě a byl naprosto v pořádku a volný.

Spokojeně se zašklebil a potom vybuchl v smích. Svalnatá ramena se mu jenom otřásala. Jeho hurónský smích, smích radosti a triumfu, se v několika ozvěnách proháněl Kaňonem tam a zpátky.

„Je můj!“ křičel Romulus. „Je celý můj!“
Provolání se několikrát vrátilo.

„Muži!“ zavelel. „Kupředu!“

Jednotky se okamžitě daly do pohybu a s bojovým pokřikem, znějícím jako bouře se hrnuly na most. Draci se už chvíli předtím vydali sami na průzkum dosud nepoznaného území. Prolétávali se v mlhách Kaňonu a potom zamířili na druhý okraj. Jejich řev věstil jednu velikou novinu: Prsten už nikdy nebude takový, jako býval.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Alistair ležela v Erecově náručí na zádi mohutné lodi, která se jemně pohupovala na vlnách. Všude kolem se rozprostíral nekonečný oceán. Nemohla se vynadívat na myriády narudlých hvězd, lemujících noční nebe a třpytících se někde strašlivě daleko. Tady na moři to byl skutečně úchvatný pohled. Foukal hřejivý mořský vánek a v jednom kuse ji kolébal ke spánku. Byla spokojená. Když mohla být tady, těsně vedle Ereca, svět se zdál být skvělým místem. Jako kdyby vody tohoto oceánu odmývaly i všechny její problémy. Všechny ty nekonečné překážky, které je v jednom kuse rozdělovaly, už konečně pominuly a její sny se konečně mohly stát skutečností. Byli spolu a už nezůstalo nic, co by je mohlo znovu rozdělit. Vyrazili na cestu na Jižní ostrovy, Erecovy domoviny a až tam budou, tak se za něj provdá. Na světě jenom stěží bylo něco, co by si přála více.

Erec ji k sobě přitisknul a pohladil ji po zádech. Společně se takhle dívali na noční nebe už hodiny a hudební doprovod jim k tomu dělaly mořské vlny, narážející tiše o boky jejich lodi. Alistair se klížily víčka.

Přinutila se ještě neusnout a znovu se zadívala na nebe. Pokaždé se musela podívit, jak obrovský svět vlastně je. Myslela na svého bratra Thorgrina a přemýšlela, kde teď asi je. Věděla, že se vyrazil setkat s jejich matkou. Najde ji? Jaká bude? A existuje vůbec?

Část jejího já si přála se k němu na té výpravě připojit a také se s matkou setkat. Zároveň jí ale už teď chyběl Prsten a přála si vrátit se zpátky domů. Ze všeho nejvíc však cítila vzrušení z brzké budoucnosti. Její život začne psát zcela novou kapitolu, společně s Erecem a na úplně novém místě. Těšila se na setkání s jeho lidmi a až uvidí, jaká jeho domovina ve skutečnosti je. Přemýšlela, kdo asi tak může žít na Jižních ostrovech. Jací jsou tamní lidé? Přijme jej jeho rodina zpět srdečně? Budou šťastní, že si ji přivedl s sebou, anebo s jeho volbou nebudou souhlasit? Budou přát jejich svatbě? Anebo si pro Erecu představovali někoho jiného? Někoho z vlastních řad?

Obávala se především toho, co si o ní jeho lidé pomyslí, až se ukáže pravda o jejích zvláštních schopnostech. Co udělají, až zjistí, že Alistair je druid? Budou se k ní chovat jako k nějaké příšeře, jako tomu bylo na mnohých jiných místech předtím?

„Pověz mi znovu o tvém lidu,“ řekla jemně Erecovi.

Podíval se na ní a potom se obrátil zpět k nebi.

„Co bys chtěla vědět?“

„Více o tvojí rodině,“ odpověděla.

Erec se na notnou chvíli odmlčel, než konečně promluvil:

„Můj otec je brilantní muž. Je králem ostrovů zhruba od chvíle, kdy byl stejně starý, jako já teď. Až zemře, změní to ostrovy navždycky.“

„A další členové rodiny?“

Erec opět chvíli váhal a potom pokýval hlavou.

„Ano. Mám sestru a...bratra,“ řekl váhavě.

“Moje sestra a já jsme si byli velmi blízcí, když jsme byli malí. Ale musím tě před ní varovat. Je docela teritoriální a snadno začne žárlit. Nemá ráda cizince a už vůbec ne nové členy rodiny. A můj bratr...”

Odmlčel se.

Alistair jej pobídla.

“Copak?”

“Nejlepší bojovník, jakého jsi kdy viděla. Jenže je mladší než já a odjakživa se se mnou srovnával. On pro mě byl vždy bratrem, ale já byl pro něj především soupeř. Někdo, kdo mu stojí v cestě. Nevím, proč to tak je. Ale je to fakt. Přál bych si, abychom k sobě měli blíže.”

Alistair se na něj překvapeně podívala. Nedokázala si představit, že by Erec někdo mohl nemít rád.

“A je pořád ještě takový?” zeptala se.

Erec pokrčil rameny.

“Neviděl jsem ho od chvíle, kdy jsme byli děti. Tohle je můj první návrat domů. Uběhlo skoro třicet slunečních cyklů. Nemám tušení, co mohu očekávat. Jsem teď už mnohem více Prsteňan. Ale stejně, pokud otec zemře, pak jsem já ten nejstarší. Moji lidé budou chtít, abych jim vládl.”

Alistair se na chvíli odmlčela, aby nepůsobila příliš zvědavě, ale nakonec jí to stejně nedalo.

“A budeš?”

Znovu pokrčil rameny.

“Není to něco, co by mě zrovna lákalo. Ale pokud si

to otec bude přát...nemohu jej odmítnout.“

Podívala se na něj.

„Máš ho hrozně rád.“

Erec přikývl a ve svitu hvězd se mu trochu zaleskly oči.

„Jenom se modlím, abychom tam dorazili ještě včas.“

Alistair přemýšlela o jeho slovech.

„A co tvá matka?“ zeptala se. „Budu se jí líbit?“

Erec se široce usmál.

„Okamžitě tě přijme za vlastní,“ odpověděl, „jakmile uvidí jak moc tě miluju.“

Políbili se a potom se znovu zadívali na noční nebe.

„Pamatuj si prosím jednu věc, má paní. Miluji tě. Víc než všechny ostatní. To je všechno na čem záleží. Moji lidé nám uspořádají tu největší svatbu, která se kdy na Jižních ostrovech slavila. Doslova nás zaplaví radostí. A tebe budou milovat a přijímat úplně všichni.“

Alistair nespustila zrak z hvězd, stiskla Erecovu ruku pevněji a přemýšlela. Nepochybovala o jeho lásce, ale o jeho lidech už si tak jistá nebyla. Vždyť on sám je vlastně téměř neznal. Opravdu ji přijmou tak srdečně, jak Erec říká? Nedokázala o tom být přesvědčená.

Najednou zaslechla zvuk těžkých bot, klapajících o dřevěnou palubu. Otočila se, aby spatřila jednoho muže z posádky, jak kráčí podél boku lodi a přes rameno si nese velikou kád'. Zvedl ji nad hlavu a potom ji převrátil přes palubu. Dole se ozvalo

šplouchání, jak její obsah dopadl do vody. Následoval další, mnohem silnější zvuk. Jiná ryba nejspíše vyskočila z vody a pustila se do jídla.

Potom přišlo několik ošklivých vrčivých zvuků.

Alistair si blíže prohlédla onoho námořníka. Byl neupravený, neoholený a na sobě měl jenom nuzné hadry. Naklonil se přes okraj zábradlí a rozchechtal se. Potom se otočil a podíval se přímo na ní. Chybělo mu několik zubů. Jeho tvář v sobě měla v měsíčním světle cosi děsivého. Alistair se zachvěla.

“Cos to hodil do vody?” zeptala se.

“Střeva ryby simka,” odpověděl.

“Ale proč?”

“Je to jed,” zakřenil se. “Každá ryba, která to sežere, okamžitě na místě lekne.”

Alistair se zhrozila.

“Ale proč bys ty ryby chtěl zabíjet?”

Muž se usmál ještě více.

“Líbí se mi koukat se jak umírají. Líbí se mi ty skřeky a jak potom plavou břichem vzhůru na hladině. Je to sranda.”

Otočil se a pomalým krokem odcházel pryč zpátky. Alistair se na něj dívala a cítila, jak jí naskakuje husí kůže.

“Co se děje?” zeptal se Erec.

Podívala se stranou a zakroutila hlavou. Snažila se ten nepříjemný pocit co nejrychleji setřást. Jenže ji neopouštěl. To setkání bylo jako nějaká zlá předtucha, jenom nevěděla čeho.

Nic, můj pane,” odpověděla.

Uvelebila se zpátky v jeho náručí a snažila sama sebe předsvědčit, že ten chlap je prostě prase a nic víc to neznamená. Jenže někde hluboko uvnitř věděla, že věci vůbec nejsou tak v pořádku, jak by si přála.

*

Erec se vzbudil uprostřed noci s pocitem, že se loď začíná houpat jinak než předtím. Okamžitě věděl, že je něco v nepořádku. Válečník v jeho nitru se probudil a varoval jej jenom vteřinku předtím, než se mělo něco zlého stát. Byl to jeho šestý smysl. Měl jej kam až jeho paměť sahala.

Rychle se posadil a rozhlížel se do všech stran. Alistair tvrdě spala vedle něj. Obloha byla stále ještě úplně temná, loď se pohupovala na vlnách, ale přesto něco nebylo v pořádku. Ve svém okolí však nenašel nic, co by bylo špatně.

Přemýšlel v čem by to mohlo vězet. Jaké nebezpečí na ně mohlo číhat tady uprostřed ničeho? Nebyl to tentokrát jenom špatný sen?

Erec byl však zvyklý svým instinktům důvěřovat, a tak sáhl po meči. Jenže než se stačil být jenom dotknout jílce, najednou se kolem jeho těla stáhla těžká síť. Byla spletena z toho nejtěžšího lana, jaké kdy viděl, dost těžká na to, aby slabšího muže přišpendlila k zemi. Než se stačil ze sevření vymanit, byla síť pevně utažena.

A potom byl najednou ve vzduchu. Síť vystřelila prudce vzhůru a on v ní zůstal viset jako chycené zvíře. Provazy jej svíraly tak pevně, že se téměř nemohl ani pohnout. Navíc byl

nucen se schoulet do těsného klubka. Sít jej vynášela stále výše, až se nakonec zastavil až pod strážním košem na hlavním stěžni, dobrých deset metrů nad palubou.

Jeho srdce se mohlo přetrhnout, když se v úleku snažil zjistit, co se to s ním děje. Dole pod sebou viděl probouzející se Alistair. „Alistair!“ vykřikl.

Ta jej hledala všude kolem sebe a když se konečně podívala nahoru, zhrozila se.

„ERECU!“ vykřikla zmateně.

Stříbrný již viděl, jak se k ní přibližuje několik námořníků. V rukou měli pochodně. Všichni se podivně usmívali a v jejich očích se jasně zračily jejich záměry.

„Už bylo na čase, aby se o ni taky podělil,“ zavrčel jeden z nich.

„Naučím tuhle princeznu co to znamená být s námořníkem,“ řekl jiný.

Skupinka se rozesmála.

„Až po mně,“ oponoval mu jiný.

„Ne předtím, než si užiju já.“

Erec sebou zmítal, aby se uvolnil, zatímco námořníci se k Alistair přibližovali. Ale bylo to k ničemu. Jeho ruce i nohy byly sevřeny tak pevně, že s nimi nedokázal ani pohnout.

„ALISTAIR!“ křičel zoufale.

Nemohl dělat nic jiného, než sledovat, co se bude dít dole.

Tři z nich najednou skočili na Alistair zezadu. Vykřikla, když ji vytáhli za nohy, roztrhli jí košili a chytili ruce za zády. Pevně

ji sevřeli aby se nemohla hýbat, zatímco se několik dalších přibližovalo.

Erec zoufale pátral po kapitánovi. Spatřil jej na horní palubě jak se na všechno dívá.

“Kapitáne!” křičel Erec. “Tohle je tvoje loď. Udělej s tím něco!”

Muž se na něj jenom podíval a potom se od scény pomaloučku odvrátil. Jako kdyby se na to sám nechtěl dívat.

Erec potom se zděšením viděl, jak jeden z námořníků vytrhl z opasku nůž a přiložil jej Alistair na krk. Dívka vykřikla.

“NE!” křičel Erec.

Bylo to jako sledovat svoje nejhorší sny a nemoci se z nich probudit. A nejhorší ze všeho bylo, že nemohl udělat vůbec nic, aby tomu zabránil.

KAPITOLA PÁTÁ

Thorgrin stál proti Andronicovi. Byli jediní dva, kteří na bitevním poli ještě zůstali na nohou. Všude kolem kolem ležely tisíce těl pobitých vojáků. Zvedl svůj meč a sekl jím po Andronicovi. Ten však namísto obrany zahodil svoje zbraně, široce se usmál a natáhl se, aby Thora objal.

Můj synu.

Thor chtěl zbraň v letu zastavit, ale už bylo příliš pozdě. Čepel meče proletěla přímo skrz jeho otce a rozpůlila ho ve dvě. Thora se zmocnilo zoufalství.

Zavřel oči a když je potom znovu otevřel, zjistil, že prochází jakýmsi nekonečně dlouhým altánem a drží přitom za ruku Gwendolyn. Uvědomil si, že to musí být den jejich svatby. Kráčeli vstříc krvavě rudému západu slunce. Zvláštní však bylo, že sedadla pro svatebčany byla všechna prázdná. Podíval se na Gwen, aby se jí zeptal, co to má znamenat, ale ta otázka nikdy nevyšla z jeho úst. Zhrozil se. Její tvář byla úplně vysušená a ona teď připomínala více kostlivce než dívku, kterou znal. Potom se najednou přímo v jeho ruku rozpadla na jemný prach a zasypala jeho boty a podlahu všude kolem.

A potom najednou stál před matčiným hradem. Nějak už překročil dlouhý můstek, vedoucí až sem, a teď stál před obrovskou vstupní branou, která na slunci zářila zlatem. Byla třikrát vyšší než on. Nebyla na ní žádná klika ani klepadlo. Začal

na ni tedy bušit pěstmi a pokračoval tak dlouho, až mu z nich vytryskla krev. Rámus, který dělal, se rozléhal široko daleko. Ale přesto mu nikdo neotvíral.

Zaklonil hlavu.

„Matko!“ křičel na ochozy hradu.

Padl na kolena. Vtom se najednou kamenitá země proměnila v husté lepkavé bláto. Thor po něm uklouzl a padal. Padal stovky metrů z vysoké skály, na které stál hrad. Obrovskou rychlostí se řítil proti rozbouřeným vodám oceánu. Zuřivě kolem sebe máchal rukama, jako kdyby jimi snad mohl pád zastavit. Matčín hrad mu zmizel z dohledu. Křičel.

*

Thor otevřel oči, lapal po dechu a na zpoceně tváři cítil vítr. Rozhlížel se kolem sebe a zprvu nechápal, kde to vlastně je. Podíval se pod sebe a spatřil vody oceánu, které ubíhaly závratnou rychlostí někam dozadu, jako kdyby to byla spíše horská řeka. Pod rukama nahmatal hrubý povrch a skučení větru neustále narušoval další mocný zvuk, připomínající napínající se plachty mohutné válečné lodi. Uvědomil si, že ty hrubé oblásky, kterých se drží, jsou Mycoplesiny šupiny a ten vítr je způsoben rychlostí, kterou dračice letí. Uvědomil si, že na jejím hřbetě usnul přímo za letu. Už takhle letěli několikátý den a zrovna teď kolem nich panovala hluboká noc, ozařovaná svitem obou měsíců a milionem narudlých hvězd.

Povzdechl si a rukou si oťel zátylek, který byl navzdory chladu celý zpocený. Zapřísahal se, že musí zůstat bdělý, ale

už byli na cestě do Země druidů tak dlouho, že to jednoduše nedokázal. Naštěstí Mycoples jako vždy poznala, co se honí v hlavě jejího jezdce a když zjistila, že Thor usnul, letěla opatrně, aby měla jistotu, že jej neshodí. Ti dva už toho spolu prožili tolik, že byli spíše jako jedna duše ve dvou tělech. I když Thorovi už strašně chyběl Prsten a domov v něm, měl na druhou stranu obrovskou radost, že může znovu trávit tolik času se svou starou přítelkyní. Opět to byli jenom oni dva, na cestě kolem světa. Cítil, že i ona z toho má radost. Dračice byla ráda, že má Thora zase jenom pro sebe a chvíli co chvíli mu to dávala spokojeným mručením najevo. Nikdy by nedopustila, aby se mu stalo něco zlého – a on by to samé udělal pro ni.

Podíval se znovu pod sebe a prohlížel si zeleně světélkující vody moře. Bylo zvláštní. Nikdy předtím takové neviděl. Přesto však bylo jenom jedním z mnoha, které už na jejich cestě minuli. Pokračovali vytrvale dál a dál na sever. Zarputile sledovali směr, kterým je vedla střílka v medailonu, jenž našel v troskách svého domu. Cítil, že se Země druidů již blíží a jeho matka spolu s ní.

Doufal, že střílka ukazuje přesně. Snad ano. S každou hodinou strávenou na cestě měl pocit, že je jejich směr správný.

Promnul si oči. Odteď už musí zůstat vzhůru. Myslel si, že by touhle dobou už měli v Zemi druidů být, vždyť už přeletěli určitě minimálně polovinu světa. Jenže pod nimi stále jenom pustá mořská pláň a plno mraků kolem. Nebyl to všechno jenom výmysl? Co když jeho matka už vůbec nežije? Co když i Země druidů existuje jenom v říši pohádek a legend? Nebo co když je

prokletý a nikdy ji nedokáže najít?

Musel podobné myšlenky dostat z mysli. Pobídnul Mycoples ke spěchu.

Rychleji, pomyslel si.

To stačilo, aby porozuměla. Zamručela a začala křídly tlouct vzduch ještě o poznání mocněji. Znovu se svěřepě zakousli do mraků a pokračovali k cíli, ležícímu někde za horizontem. K cíli, o kterém si ani jeden z nich nebyl jistý, jestli vůbec existuje.

*

Zrodil se den jaký Thor ještě nikdy v životě neviděl. Na nebi totiž nevyšly dvě slunce, ale tři. Všechny tři téměř zároveň. Jedno rudé, druhé zelené a poslední fialové. Nádherně osvětlovaly mraky, kterými s Mycoples teď prolétali. Prostíraly se pod nimi jako nadýchaný hebký koberec. Byl to nejkrásnější východ sluncí, jaký Thor kdy spatřil. Slunce vytvářela na obloze skutečnou hru světél a barev. Měl pocit, že se ocitl v nějakém úplně jiném světě.

Navedl Mycoples ke klesání a pocítil vlhkost, když si razili cestu skrz nízkou oblačnost. Jakmile se do ní ponořili, jejich svět se změnil v barevné divadlo. Dole očekával další nekonečnou vodní pláň.

Jenže tentokrát tam spatřil něco jiného.

Jeho srdce se divoce rozbušilo když se před ním otevřel pohled, který jej už dlouho pronásledoval ve snech. Spatřil zemi. Byl to ostrov, topící se v mlhách uprostřed obrovské vodní pláně. Jeho medailon se celý rozvibroval. Střelka se třásla a přitom

ukazovala přímo k ostrovu. Byla jistě tam. Matka. Kouzelná Země druidů existovala a on ji asi právě našel.

Dolů, moje milá, pomyslel si.

Mycoples zamířila k ostrovu, který se rychle zvětšoval. Thor na něm spatřil velká pole plná květin až nápadně podobných těm, které bylo možné sbírat v okolí Králova Dvora. Nerozuměl tomu. Ostrov působil tak povědomě, jako kdyby se opravdu vracel domů. Čekal, že ta země bude mnohem exotičtější. Všechno tu bylo tak zvláště povědomé. Jak je to možné?

Ostrov obklopovaly pláže třpytivě rudého písku, které v jednom kuse omývaly vody oceánu. Když se přiblížili ještě blíže, spatřil Thor něco podivného. Ostrov obkružovala dobrých deset metrů vysoká zeď. Vstoupit se dalo pouze v jediném místě. Tam stály dva obrovské pilíře, zvedající se z obou konců valu. Byly tak vysoké, že se nahoře ztrácely v mracích.

Thor ale letěl na Mycoples a rozhodl se, že ony pilíře přece nepotřebuje. Jednoduše zeď přeletí a přistane na ostrově kdekoliv se mu zamane. Ten vstup byl přece pro pěší.

Navedl ji do středu ostrova, ale když se přiblížili na úroveň zdi, dračice jej překvapila. Najednou vykřikla a mocně zabrala křídly zpět, až se nakonec zastavili ve vzduchu v téměř vertikální poloze. Její křídla přitom jakoby dopadala na neviditelnou bariéru, přehrazující prostor před nimi. Thor měl co dělat, aby se na ní udržel. Chtěl aby letěla dál, ale ona jej ani za nic nechtěla poslechnout.

Potom si to konečně uvědomil: Ostrov musí být obehnán

nějakým druhem energetického pole, dost možná podobného prstenskému Štítu. Bylo jistě tak silné, že by jej ani Mycoples nedokázala překonat. Zeď nebylo možné přeletět. Jedinou cestou dovnitř byly ony dva vysoké pilíře.

Navedl Mycoples k rudé pláži. Přistáli nedaleko pilířů. Thor se snažil Mycoples přimět, aby s ním prošla branou dovnitř, ale opět se setkal s neúspěchem.

Já nemohu vstoupit.

Její věta mu jednoduše zazněla v hlavě. Podíval se na ni a spatřil jak omluvně mhouří své veliké oči.

Do Země druidů bude muset vstoupit sám.

Seskočil do rudého písku pláže a došel k pilířům, aby si je prohlédl.

“Nemůžu tě tady jenom tak nechat, má drahá,” otočil se znovu k Mycoples. “Je to příliš nebezpečné. Pokud tam musím jít sám, tak tedy půjdu. Ale ty by ses měla vrátit domů. Počkej tam na mě.”

Mycoples zafrkala a zatřepala hlavou. Potom si lehla do písku.

Budu tu na tebe čekat třeba do skonání světa.

Thor věděl, že s ní nic nenadělá. Dračice měla vlastní hlavu i pýchu a obojí bylo obrovské. Nedokáže ji přimět, aby udělala něco, co sama nechce.

Došel k ní a pohladil ji po šupinách na nose. Mycoples zamručela a něžně do něj šťouchla.

“Vrátím se pro tebe, má milá,” řekl jí Thor.

Potom se obrátil zpátky k pilířům. Vypadaly, že jsou z

jediného kusu zlata a na slunci zářily tak jasně, že jej téměř oslepovaly. Vykročil kupředu. Okamžitě jej zalilo množství energie. Cítil se více naživu než kdykoliv dříve. Konečně vstupuje do Země druidů.

KAPITOLA ŠESTÁ

Gwendolyn seděla v kočáře, který se kodrcal po nezpevněné cestě v čele dlouhého průvodu lidí, mířícího na západ od Králova Dvora. Byla spokojená s tím, jak rychle a pohotově evakuace proběhla a byla ráda, že až do této chvíle putovali bez úhony. Ani trochu se jí samozřejmě nelíbilo, že musela svoje úzkostlivě vybudované město znovu opustit, ale bezpečnost jeho obyvatel byla mnohem důležitější. Měli před sebou dlouhou cestu vstříc západnímu přechodu přes Kaňon, za nímž se musejí nalodit na loď a potom plavit přes Tartuvian a nakonec až na Hořejší ostrovy. Byla si jistá, že je to jediný způsob, jak její národ může přetrvat.

Průvod čítal tisíce lidí. Mnozí šli jenom tak pěšky, zatímco jiní jeli podobně jako ona na všemožných povozech. Frkání koní, drnčení dřevěných kol vozů a všudypřítomný hovor tisíců lidí je prozrazovaly už na dlouhou vzdálenost dopředu. Gwen se během pomalé, monotónní cesty utápěla ve vlastních myšlenkách. Guwayna si přitom neustále starostlivě tiskla k tělu a houpala jej. Vedle ní seděl Steffen a Illepria. Ti dva jí dělali společnost po celou cestu.

Podívala se do prachu pod koly vozu a snažila se představit si, že je kdekoliv jinde. Pracovala tak tvrdě, aby své království znovu postavila na nohy, a teď byla tady. Znovu na útěku do bezdomoví. Musela uvést do pohybu nouzový plán kvůli

McCloudské invazi – ale především kvůli všem těm prorockým, Argonovým náznakům a vlastním strašlivým snům. Jenže co když se teď mylí? Co když to byly jenom obyčejné sny? Pouhé noční můry? S McCloudy si přece dokáží poradit. Co když bude Prsten nakonec v pořádku? Celá tato akce je možná naprosto přehnaná a evakuace všeho živého byla úplně zbytečná. Navíc přece mohla své lidi odvést někam jinam. Proč ne do skvěle osvědčené Silésie? Nemusí je přece hned brát až za moře.

Jenže na druhou stranu tohle může být klidně začátek skutečné a kompletní destrukce Prstenu. A všechno co četla a cítila, naznačovalo tomu, že je ten okamžik nevyhnutelný. Sama sebe ujišťovala, že evakuace byla jedinou rozumnou reakcí.

Podívala se na obzor. Hrozně si přála, aby tu s ní byl Thor. Prohlížela si oblaka plynoucí po obloze a přemýšlela, kde její milý teď právě asi je. Už dorazil do Země druidů? Setkal se s matkou? Doufala, že se k ní zase v pořádku vrátí.

A vezmou se vůbec někdy?

Podívala se na malého Guwayna a viděla v jeho tváři tu Thorovu. Dokonce jeho šedé oči byly stejné. Přitiskla jej k sobě. Pokoušela se prozatím nemyslet na oběť, kterou bude muset přinést v Zásvětí. Může k tomu nakonec dojít? Copak by osud mohl být tak krutý?

“Má paní?”

Trhla sebou leknutím, ale ihned se zase uvolnila, protože to byl jenom Steffen. Otočil se k ní a ukázal na nebe. Teprve teď si všimla, že se průvod zastavil. Vzápětí tak s trhnutím učinil i

její kočár. Nechápal, co to kočího napadlo, zastavit bez jejích pokynů.

Zadávala se stejným směrem jako ostatní a s údivem otevřela ústa. Za obzorem vyletěly vysoko k nebi tři šípy. Letěly jeden vedle druhého a jejich hlavice hořely, takže za sebou zanechávaly kouřovou stopu. Vznesly se vysoko nad zem a potom se v ostré křivce zase otočily zpět k zemi. Tři šípy – tři drápy sokola, to bylo přece znamení MacGilů. To mohlo znamenat jedinou věc: vítězství. Už za jejího děda se tento signál používal. Nemohl znamenat nic jiného, než že MacGilové vyhráli.

Ale bylo to možné? Když utíkali, nezdálo se, že by byla jakákoliv naděje na vítězství. Celé město bylo obleženo McCloudy a nezbyl nikdo, kdo by se mohl postavit na hradby.

Vtom spatřila na obzoru vlajku. Byla vytahována stále výše a výše a byla obrovská. Opět se nebylo možné splést. Byl to MacGilský sokol. Králův Dvůr byl opravdu osvobozen.

Na jednu stranu pocítila radost a okamžitě se chtěla otočit a vrátit domů. Zároveň si však znovu připomněla všechny ty Argonovy náznaky a svoje vlastní předtuchy. Hluboko v duši cítila, že i přes toto vítězství je třeba evakuaci provést. MacGilové možná získali zpátky hlavní město, ale to přece neznamená, že je Prsten v bezpečí. Byla si jistá, že se blíží něco mnohem, mnohem horšího a že přesto musí své lidi co nejrychleji odvést do bezpečí.

„Zdá se, že jsme vyhráli,“ konstatoval Steffen.

„Důvod k oslavám,“ provolal Aberthol, který přišel k

jejímu kočáru.

„Králov Dvůr je zase náš,“ začali volat běžní lidé.

Odevšad se najednou ozýval jásot.

„Můžeme se vrátit domů!“

Gwen však zarputile kroutila hlavou. Vystoupila z kočáru a přehlédla své lidi. Oči všech se upřely k ní.

„Nevrátíme se!“ řekla hlasem, který nepřipouštěl diskuze. „Už jsme začali s evakuací a budeme se jí držet i nadále. Víím, že Prstenu hrozí mnohem větší nebezpečí, než bylo toto. Musím vás dostat do bezpečí dokud stále máme čas a dokud stále žije naděje.“

Lidé nesouhlasně mručeli a hned několik okolostojících vystoupilo z řady a rozčileně ukazovalo na obzor.

„Nevím jak to máte vy ostatní,“ prohlásil jeden, „ale pro mě je Králov Dvůr domovem! Je to všechno co znám a miluji! Já se nehodlám kodrcat přes moře na nějaký zmrzlý ostrov, když je naše město bezpečné a v rukou MacGilů! Vracím se zpátky!“

Lidé se souhlasně rozkřičeli, začali otáčet své povozy a přidávat se k revoltě.

„Má paní, mám je zastavit?“ zeptal se Steffen se strachem v očích.

„Slyšíš hlas svého lidu, má paní,“ řekl Aberthol a došel až k ní. „Bylo by bláznovství jim vzdorovat. Navíc na to ani nemáme právo. Je to jejich domov. Je to všechno, co znají. Nebojuj s vlastními lidmi. Neodváděj je pryč bez dobrého

důvodu.“

„Ale já mám dobrý důvod,“ odpověděla Gwen.
„Žene se na nás pohroma.“

Aberthol zakroutil hlavou.

„Oni si to nemyslí,“ řekl. „Já sám o tobě nepochybuji, jenže pouze králové mají možnost činit plány do budoucna. Masy jednají impulzivně. A ti králové jsou králi právě proto, že je ony impulzivní masy podporují.“

Gwen nervózně přešlápla. Bylo to poprvé, co se lidé vzepřeli jejím příkazům. Mnozí už dokonce odjížděli zpátky k městu. Do této chvíle to pro ni byl naprosto nepoznaný pocit. Ani trochu se jí nelíbil. Je tohle ukázka pořádků, které je v budoucnu čekají? Nejsou náhodou její dny na královském trůně už teď sečteny?

„Má paní, mám vyslat vojáky aby je zastavili?“ zeptal se Steffen.

Najednou měla pocit, že hrbatý přítel je jediným, kdo jí zůstal vskutku loajální. Měla sto chutí na jeho otázku odpovědět kladně. Ale namísto toho se jenom dívala, jak se její průvod rozpadá a z valné části obrací. Věděla, že by taková snaha byla ve výsledku marná.

„Ne,“ řekla slabým, zlomeným hlasem. Nemohla se přitom ubránit pocitu, že se k ní její děti právě obrátily vzpurně zády.

Nejvíce ji bolelo vědomí, že všechny jejich nynější akce povedou jen a pouze k jejich záhubě a ona s tím nedokáže nic udělat. Nedokáže je zachránit.

“„Nemohu vzdorovat osudu, který pro ně byl určen.“

*

Gwendolyn následovala své lidi sklíčeně zpět do Králova Dvora. Právě teď projela branou v opevnění a už odsud slyšela zvuky oslav, odehrávajících se na hlavním náměstí. Lidé byli šťastní, tančili, pili a vyhazovali do vzduchu čepice. Mnozí se vraceli do města s takovou pompou, jako kdyby snad oni sami byli onou vítěznou armádou, která porazila nepřítele a teď slavila zasloužený triumf. Milovali to město, to bylo více než jasné. Každý se mohl přerazit, aby mohl osobně poděkovat Legii a Stříbrným.

Jediná Gwendolyn se vracela domů plna úzkosti. I ona však měla radost, že je hrozba zažehnána a že vidí Kendricka i ostatní v pořádku a McCloudy poražené. Také si oddechla, když zjistila, že se jejímu bratru Godfreymu podařilo přežít. Seděl teď nedaleko a nechával si ošetřovat zbrusu novou ránu na hlavě. Další do sbírky.

To však bylo z Gweniných kladných pocitů tak všechno. Nemohla se zbavit dojmu, že se na ně žene něco mnohem horšího, a že by stejně bylo nejlepší se okamžitě zase otočit a odjet odsud co nejdále to jde.

Jenže nikdo nechtěl taková slova poslouchat. Lidé nic nedali na varování, která jim říkala a dál se šťastně hrnuli do milovaného města. Když vstoupila též, měla alespoň radost z toho, že bylo osvobozeno velmi rychle a McCloudové jej nestačili nijak vážně poničit.

“Gwendolyn!”

Otočila se za hlasem a spatřila Kendricka, který právě seskakoval z koně a hnal se k ní. Objali se. Jeho zbroj byla chladná a tvrdá. Illepria se zatím starala kousek od nich o Guwayna.

“Bratře,” řekla a podívala se do jeho očí, které zářily radostí z vítězství. “Jsem na tebe hrdá. Nejenom, že jsi ubránil město – ty jsi je na hlavu porazil. Ty a tvoji Stříbrní. Jsi dokonalou ukázkou rytířství. Náš otec by byl hrdý.”

Kendrick se usmál a sklonil hlavu.

“Jsem za tvá slova vděčný, sestřičko. Nechtěl jsem nechat ty barbary, aby zničili tvoje, naše a otcovo město. Nebyl jsem na to ale sám. Měla bys vědět, že Godfrey se postavil do čela prvního odporu. Jenom on a hrstka dobrovolníků, z nichž mnozí drželi meče poprvé. A také Legie – všichni ti čerstvě odvedení chlapci je napadli ještě předtím, než jsme my vůbec dorazili.”

Gwen koutkem oka spatřila, že k nim přichází Godfrey. Na tváři mu seděl jeho typický dobromyslný úsměv. Jednou rukou si na hlavě přidržoval zakrvácený obvaz.

“Dnes ses již nadobro stal válečníkem, bratře,” řekla upřímně a položila mu ruku na rameno. “Otec by byl pyšný.”

Godfrey se rozpačitě usmál.

“Jenom jsem tě chtěl varovat a potom vypadnout,” řekl.

Usmála se.

„Nakonec jsi ale udělal mnohem víc.“

V davu se objevili Elden, O'Connor a Conven, jimž v patách pochodovali čerství legionáři.

„Má paní,“ oslovil Elden královnu. „Legie dnes bojovala udatně. Bolí mě však, že musím hlásit, že při tom mnozí padli.“

Pohlédla zpátky branou před město a spatřila, že mezi těly pobitých McCloudů leží i spousta legionářů. Dokonce zahlédla i několik Stříbrných. Okamžitě se jí vrátily vzpomínky na bitvu v Silésii. Musela sebrat všechnu kuráž, aby zbaběle neodvrátila zrak.

Nedaleko také spatřila zhruba deset McCloudských zajatců. Stáli tam s rukama svázanýma za zády.

„A co jsou tihle zač?“ zeptala se.

„McCloudští generálové,“ odpověděl Kendrick. „Nechali jsme je naživu. Jsou jediní přeživší z celé armády. Co si přeješ, abychom s nimi udělali?“

Gwendolyn si je dlouze a pozorně prohlédla. Dívala se jim přitom do očí a ani v jednom z jejich pohledů se nesetkala s ničím, co by hovořilo o pokoře. Vzpurně na ni patřili zpět. Věrní McCloudským způsobům nijak nedávali najevo lítost.

Povzdechla si. Byly časy, kdy byla přesvědčená, že mír je odpovědí na všechny problémy Prstenu a že pouze laskavost k vlastním sousedům může být tou konečnou silou, která je jednou provždy sjednotí. Myslela si, že když k nim bude dobrá, budou se oni k ní na oplátku chovat stejně.

Čím déle však vládla, tím více viděla, že laskavost a štědrost může být mnohdy také vykládána jako slabost a šance získat pro sebe víc. Všechny její snahy o štědrý mír vyústily v překvapivý útok. A navíc v nejsvětější den roku.

Odteď musela být tvrdší. Už si nemohla dovolit onu dobromyslnou naivitu a víru v lidské dobro, které předtím bylo její vladařskou filozofií. Naopak měla stále větší dojem, že jediná skutečná vláda může být dosažena za pomoci oceli.

Kendrick a ostatní čekali na odpověď. Gwendolyn se nadechla.

“Všechny je zabijte,” řekla.

Všichni vykulili oči v úžasu. Očividně takové rozhodnutí neočekávali. Ne od královny, která vždy zarputile trvala na milosrdenství.

“Slyšel jsem správně, má paní?” zeptal se Kendrick překvapeně.

Gwendolyn přikývla.

“Slyšel,” odpověděla. “Až budete hotovi, posbírejte jejich těla a shod'te je z hradeb.”

Otočila se a odcházela pryč, považujíc záležitost za vyřízenou. Neušla ani deset kroků, když se za ní ozvaly výkřiky McCloudů. Otrásla se.

Procházela městem plným padlých, ale zároveň také plným hudby a slavicích lidí. Měšťané se vraceli do svých domovů a brzy se zdálo, že se ani nic zlého neudálo. Gwen se na to ale nedokázala dívat s radostí. Naopak byla zděšená.

“Město je opět naše,” ozval se Kendrick, když ji dohnal.

Gwen ale zakroutila hlavou.

“Jenom na krátkou chvíli.”

Překvapeně se na ni podíval.

“Co tím myslíš?”

Zastavila se a zadívala se mu do očí.

“Viděla jsem proroctví,” řekla. “Prastaré knihy. Mluvila jsem s Argonem. Měla jsem spousty snů. Řítí se na nás další útok. Je obrovská chyba se sem vracet. Měli bychom se okamžitě zase vydat na cestu.”

Kendrickova tvář zpopělavěla, zatímco Gwen si prohlížela slavicí dav lidí. Povzdechla si.

“Jenže lidé to nechtějí slyšet.”

Kendrick zakroutil hlavou.

“A co když se jednoduše mýlíš?” zeptal se. “Co když těm proroctvím důvěřuješ až příliš? Máme nejlepší armádu na světě. Nic se nemůže dostat přes naše brány. McCloudové jsou poraženi a žádný jiný nepřítel v Prstenu už není. Štít je silný a chrání nás. Také máme Ralibara, ať už je, kde je. Nemáš se čeho bát. My se nemáme čeho bát.”

Gwendolyn ale dál nesouhlasně kroutila hlavou.

“To je přesně chvíle, kdy se musíme bát ze všeho nejvíc,” odvětila.

Kendrick si povzdechl.

“Má paní, tohle byl jenom hloupý nájezd,” řekl.

“Překvapili nás protože byl Den poutí. Už nikdy nenechám Králův Dvůr podobně nechráněný. Tohle město je pevnost. Nebylo dobyto po tisíc let. A už tu není nikdo, kdo by měl sílu na nás útočit.“

Pleteš se,“ řekla zatvrzele.

“I kdyby, sama vidíš, že lidé nechtějí jít, sestřičko,“ zjemněl Kendrickův hlas. “Mám tě moc rád, ale teď mluvím jako velitel tvé armády a řádu Stříbrných. Pokud se pokusíš lidi k evakuaci přinutit a dělat něco, s čím nesouhlasí, bude jenom otázkou času, kdy budeš mít na krku vzpouru. Oni žádné nebezpečí nevidí a, abych byl upřímný, ani já tvůj názor nesdílím.“

Gwendolyn se znovu podívala na lidi v ulicích. Věděla, že Kendrick má pravdu. Nebudou ji poslouchat. Vždyť jí nevěřil ani její vlastní bratr.

To všechno jí lámalo srdce.

*

Gwendolyn stála osamocena na nejvyšších ochozech svého hradu, v náručí držela Guwayna a spolu s ním se dívala na dvojité západ sluncí. V ulicích pod hradem se ozývaly tlumené zvuky oslav. Byl to pouhý začátek velké slavnosti, která se měla naplno rozprout až po soumraku. Za městskými hradbami viděla magicky osvětlenou krajinu a její oblé kopce. Království budilo dojem vrcholného rozkvětu. Všude kolem byla spousta letního bohatství, nekonečné louky šťavnaté trávy, květin, ovocných sadů a tomu všemu panoval hluboký mír.

Zamračila se a přemýšlela, jaká další temnota by sem mohla přijít. Je možné, že se proroctví McCloudským příchodem už skutečně naplnilo? A díky Kendrickovi a ostatním už bylo zažehnáno? Možná, že má Kendrick nakonec pravdu. Třeba si to všechno opravdu bere až příliš, protože od samého počátku její vlády čelila jenom samým pohromám. Možná to skutečně, jak říkal Kendrick, s opatrností už trochu přehání.

Koneckonců, evakuovat všechny lidi z jejich domovů a vést je přes Kañon, na lodě a potom na neklidné Hořejší ostrovy byl drastický tah, poslední záložní plán, který měl přijít teprve v okamžiku nevyhnutelné zkázy. Co když zazmatkovala a začala plán uskutečňovat v době, kdy Prstenu ve skutečnosti žádné nebezpečí nehrozilo? Možná, že jednou bude známa jako královna, která zpanikařila.

Povzdechla si a přitiskla k sobě Guwayna. Znovu se sama sebe ptala, jestli se opravdu nechová až příliš paranoidně. Zadívala se na večerní nebe a hledala jakýkoliv náznak, který by ohlašoval příchod Thorgrina. Zoufale se modlila, aby se to stalo brzy. Hledala také Ralibara, ale nespatriřila ani jednoho, ani druhého.

Před ní se rozprostíralo nekonečně nádherné, avšak také nekonečně prázdné nebe. Byla zklamaná. Opět se bude muset spoléhat jenom sama na sebe. Teď, když se od ní dokonce i její poddaní, kteří ji od začátku vlády vždy jen a pouze podporovali a brali ji skoro jako polobohyni, odvraceli. Na tohle ji otec nikdy nepřipravoval. Jakou královnou může být, pokud ji v zádech nebude stát celý národ? Bezmocnou.

Zoufale si přála, aby se objevil někdo, kdo ji povzbudí a odpoví na její otázky. Jenže Thorgrin byl pryč a matka také. Jako kdyby ji všichni, které měla ráda, náhle opustili. Stála na rozcestí a neměla potuchy, která cesta je ta správná a na které naopak číhají hladoví vlci.

Zavřela oči a modlila se k Bohu. Všemi silami se snažila se k němu dostat a skutečně s ním promluvit. Nikdy sice nebyla v modlitbách příliš horlivá, ale její víra nebyla slabá. Byla si jistá, že Bůh existuje.

Prosím, Bože. Jsem tak zmatená. Ukaž mi cestu, jak mohu ochránit své lidi. Ukaž mi, jak nejlépe mohu chránit Guwayna. Ukaž mi, jak se stát skvělou vládkyní.

“Modlitby jsou mocnou zbraní,” ozval se vedle ní hlas.

Nadskočila leknutím, ale zároveň měla obrovskou radost, že ten hlas slyší. Jenom kousíček vedle ní stál Argon. Byl oblečený v bílém plášti s kapucí a v ruce třímал svou druidskou hůl. Namísto na ni se díval přímo do zapajícího druhého slunce.

“Argone, potřebuji poradit. Prosím. Pomož mi.”

“Neustále potřebujeme odpovědi na otázky, které nás trápí,” odpověděl. “A přesto je dostáváme jenom málokdy. Naše životy musí být prožity a zkušenost nasbírána díky chybám. Nelze vždy odhalovat vlákna budoucnosti.”

“Ale lze alespoň naznačit,” oponovala Gwen. “Všechna ta proroctví, která jsem četla, všechny ty knihy, historie Prstenu – všechno to odkazuje na nějakou velkou pohromu, která se blíží. Musíš mi to povědět. Stane se to?”

Argon se na ni zadíval a v jeho pohledu se zračila všechna síla právě zapadajícího slunce. Jeho tvář však měla temnější výraz, než jaký u něj kdy spatřila.

„Ano,“ odpověděl.

Jednoduchost a jasnost té odpovědi ji zasáhla. Obzvláště od Argona, který obyčejně mluvil v hádankách.

Gwen se otřásla.

„Přijde to sem? Do Králova Dvora?“

„Ano.“

Měla pocit, že se všechnen její strach právě zhmotňuje. Celou dobu tedy měla pravdu.

„Bude Prsten zničen?“

Argon neodpovídal, ale potom pomaloučku pokýval hlavou.

„Je tu několik věcí, které ti snad mohu prozradit,“ řekl. „Pokud si tak zvolíš, tohle může být jedna z nich.“

Gwen dlouze a usilovně přemýšlela. Věděla, že Argonova moudrost je nenahraditelná, vždy má svou cenu a také ho může přílišným vyptáváním znovu dostat do problémů, jenže ona tohle potřebovala vědět.

„Pověz mi to, prosím.“

Argon se zhluboka nadechl a znovu se zadíval na obzor. Následovala dlouhá pomlka.

„Prsten bude zničen. Všechno co znáš a máš ráda jednoduše zmizí. Místo, kde teď stojíš nebude ničím víc než jenom hromadou doutnajícího popela. Celý Prsten bude takový. Tvůj národ zmizí rovněž. Blíží se velká temnota. Větší než

kterákoliv, která nás v historii kdy potkala.“

Gwendolyn se při těch slovech roztrásla. Jeho zemitý, prastarý hlas pronikal až do hloubi její mysli. Okamžitě věděla, že každé slovíčko z toho, co řekl, je pravda.

“Moji lidé tohle nechápou,” povzdechla si.

Argon pokrčil rameny.

“Ty jsi královna. Občas je nutné použít sílu. Ne pouze proti nepřítelům. Občas je bohužel třeba to udělat i proti vlastním lidem. Dělej to, co umíš. Nečekej, že s tím pokaždé budou všichni souhlasit. Dokonalá shoda všech není ani možná. Občas se stává, že musíš udělat i něco, za co tě ostatní nenávidí, protože v tom okamžiku nevidí, že to děláš jen a pouze pro jejich dobro. Tvůj otec měl obrovské štěstí, že vládl v dobách míru. Ale ty, Gwendolyn, budeš muset podstoupit mnohem náročnější úkoly: budeš muset vládnout v dobách krize a to nepůjde bez železné pěsti.“

Argon se otočil a odcházel pryč, ale ona jej ještě nechtěla propustit.

“Argone,” zavolala na něj.

Zastavil se, ale neotočil.

“Pověz mi prosím ještě jednu poslední věc. Zoufale tě prosím. Uvidím ještě někdy mého Thorgrina?”

Druid se dlouhou chvíli ani nepohnul. S každou vteřinou, kdy se to mlčení prodlužovalo, se její srdce tříštilo na menší a menší kousíčky. Přesto však neustále doufala v pozitivní odpověď.

“Ano,” ozvalo se.

Okamžitě chtěla vědět více.

„Nemůžeš mi povědět nic dalšího?“

Otočil se a smutně se na ní podíval.

„Zapamatuj si, že jsi učinila volbu. Ne každá láska je určena k tomu, aby vydržela navždy.“

Někde vysoko nad nimi se ozval táhlý sokolí křik. Podívala se na nebe.

Potom se hned obrátila zpátky k Argonovi, ale ten už byl pryč.

Přitiskla k sobě Guwayna a zadívala se do ulic města. Dlouze a naposledy. Chtěla si vrýt do paměti ten obraz nádhery, blahobytu a míru. Musela se ho dostatečně nadýchat, dokud tu ještě byl a trval. Než se všechno obrátí v popel. Přemýšlela jaké strašlivé nebezpečí může pod vší tou nádhrou třímat a čekat na svou šanci. Potom si ale řekla, že podobné úvahy nemají valný smysl. Už brzy to ostatně všichni uvidí na vlastní oči.

KAPITOLA SEDMÁ

Stara křičela a řítila se k zemi. Reecovi, Matusovi a Srogovi vedle ní se vedlo úplně stejně. Všichni čtyři právě skočili z výklenku ve zdi hradu a rozmočená země se rychle blížila. A ještě blíže byly větve borovice. Uvědomila si, že jediná šance, jak by mohli tento pád přežít, je právě ten strom.

O vteřinu později narazila do větví stromu, které její pád téměř nezbrzdily a potom najednou přišla země. Při dopadu se jí zatmělo před očima a teprve o okamžik později ji rozbolelo celé tělo. Byla si zcela jistá, že si musela něco zlomit. Potom si uvědomila, že je na více než dvacet centimetrů zabořená do bahna. Bez něj by ten pád jistě skončil mnohem hůře.

Ostatní se s hekáním rovněž pokoušeli dostat z bahna ven. Jenže ono to nebylo tak jednoduché. Země, která se zdála být z výšky plochá, byla ve skutečnosti docela strmým svahem a oni teď začali sklouzávat. Záhy už všichni s řevem svištěli dolů.

Dostali se přímo do koryta, které tu vymlela neustále odtékající dešťová voda. Teprve tady nabrali plnou rychlost, kterou se potom řítili z hory, na které hrad stál. Staře se v jednu chvíli podařilo ohlédnout a zachytit tak poslední pohled na domovský hrad, jenž vzápětí zmizel v zákrutu té velké bahnité klouzačky. Uvědomila si, že se tím dostanou do bezpečné vzdálenosti od nepřátel.

Podívala se zpátky před sebe, aby se jenom o vlásek

vyhnula kamenům, které se jí připletly do cesty. Ujížděla tak rychle, že bylo těžké se vůbec nadechnout. Bahno bylo nikdy nepřestávajícími dešti neuvěřitelně kluzké a neustálé zákruty způsobily, že se jí brzy roztočila hlava. Snažila zpomalit, něčeho se chytit, zapřít se nohama, ale bylo to všechno úplně k ničemu.

Napadlo ji kde tahle šílená jízda asi tak skončí, když tu si uvědomila, že to vlastně ví. Zachvátila ji panika. Uvědomila si totiž, že ten sešup končí přímo na konci útesu, pod kterým na ně čeká další pád, který už v žádném případě nemohou přežít. Pokud rychle nenajdou způsob, jak se zastavit, budou všichni mrtví.

Nikomu z ostatních se to ale také nedařilo, i když o to nepřestávali usilovat. Podívala se kupředu a zjistila, že se konec klouzačky už blíží. Vletí přímo přes okraj útesu.

Najednou spatřila, jak se Srog a Matus natočili doleva k malé jeskyňce těsně před koncem srázu. Nějak se jim podařilo trefit se nohama na okolní kameny a zastavit se jenom kousek předtím, než by se zřítily z útesu.

Znovu se pokusila zarýt patami do bahna, ale nemělo to žádný efekt. Jenom se maličko otočila a pokračovala v sešupu. Rozkřičela se, protože v ten okamžik už věřila, že se nedokáže zachránit.

Vtom ji najednou někdo popadnul zezadu za oblečení, zpomalil ji a potom úplně zastavil. Zaklonila hlavu, aby spatřila Reece. Jednou rukou se držel jakéhosi stromku, jenž měl sám co dělat, aby na tom skalnatém svahu nějak přežíval. Klouzačkou se

nepřestávala valit dešťová voda. Stara pod jejím tlakem ztrácela onu chabou oporu nohou, kterou na chvíli našla, a sklouzávala níže. Teď už nohama téměř přesahovala přes okraj.

Stromek se s Reecem začal ohýbat a ona si uvědomila, že pokud ji nepustí, spadnou tam dolů oba. A také oba zemřou.

„Nech mě!“ zařvala na něj.

On ale zarputile kroutil hlavou a cenil přitom zuby námahou.

„Ani náhodou!“ křičel zpátky.

Potom se najednou pustil stromku, aby ji mohl chytit oběma rukama a zároveň švihl tělem zpět tak, že ovinul nohy kolem rostliny. Riskantní manévř se podařil. Jeho nohy teď převzaly plnou odpovědnost nad jejich životy.

Reece se zapřel a s výkřikem ji přitáhl k sobě, čímž ji definitivně vyprostil z moci vodního proudu a pomohl jí přeskočit k jeskyňce k ostatním. Pak se do bezpečí z posledních sil vyškrábal i on sám.

Jakmile byli všichni v zákrytu jeskyně, Stara se zhroutila tváří k zemi a byla neskutečně šťastná, že to přežili.

Zhluboka oddychovala, kapala z ní voda a přemýšlela, jak blízko právě byla smrti. Napadlo ji ale i něco jiného: má ji Reece pořád ještě rád? Ta druhá otázka okamžitě získala nad tou první převahu a úplně ji vytlačila z její mysli. Bylo to důležitější, než to jestli budou žít anebo zemřou.

*

Stara seděla vedle ostatních schoulená u maličkého ohně uvnitř jejich nevelké jeskyně a konečně si začínala připadat

trošičku sušší. Prohlédla si ostatní a uvědomila si, že teď vypadají jako utečenci z nějaké strašlivé války. Protáhlé tváře, skelné pohledy do ohně, ruce obepjaté kolem vlastních kolen a jejich neustálé tření v marném boji s vlhkostí a chladem. Zvenku k nim doléhaly zvuky větru a deště, všudypřítomných elementů na Hořejších ostrovech. Zdálo se, že ta čina nikdy neskončí a vlastně to byla i svým způsobem pravda.

Venku už byla noc. Už skoro celý den tu mrzli a zdráhali se zapálit oheň, aby je kouř vycházející z jeskyně neprozradil. Když však zapadlo slunce, byly chlad a vlhkost už tak nesnesitelné, že se rozhodli to risknout. Noc kouř přece skryje. Také již od jejich útěku uběhlo poměrně hodně času a navíc Stara silně pochybovala, že by se kdokoliv odvážil je hledat právě na tak strašlivě nedostupném místě. Svah byl tak strmý a zmáčený, že by při podobném pátrání mohli hledači docela pravděpodobně i zemřít.

Jenže to také znamenalo, že se nedá dostat pryč, a že tu i oni čtyři uvízli jako vězni. Pokud by se odsud nějak dostali, dříve nebo později by je ostrovní jednotky našly a zabily. Její bratr by s nimi neměl sebemenší slitování, tím si byla jistá. Situace se zdála beznadějná.

Skličně seděla vedle Reece a znovu si v hlavě přehrávala všechny poslední události. Tam nahoře na hradě mu zachránila život a on potom zachránil ten její tady na skále. Zajímalo ji, jestli se o ni stále ještě zajímá způsobem, jakým to dělal předtím. Tak jako se ona zajímá stále o něj? Anebo byl příliš smutný z

toho, co se stalo Selese? Neobviňuje z toho Staru? A jestli ano, odpustí jí někdy?

Nedokázala si představit, jakou bolestí si teď Reece asi musí procházet. Seděl vedle ní, hlavu položenou v dlaních a už dlouhé hodiny beze slova zíral do ohně. Vypadal po všech stránkách vyčerpaně. Přemýšlela, co se mu tak asi může honit hlavou. Působil, jako kdyby mu na světě už nezůstalo nic, pro co by mohl žít. Jako někdo, kdo došel až na samý okraj zoufalství, ale nějak se mu nepodařilo se vrátit zpátky. Zaplavovalo ji to pocity viny. Vůbec nevypadal jako ten mladík, kterého znávala. Dříve byl vždy plný legrace, stačilo málo aby se rozesmál a vždy bral svůj život s obrovským nadhledem a lehkostí. A také ji zaplavoval náklonností. Teď ale vypadal, že v něm všechno tohle umřelo.

Podívala se na něj. Bála se mu pohlédnout do očí, ale zároveň potřebovala vidět jeho tvář. Tajně přitom doufala, že se na ni podívá také a že se potom ukáže, že myslí vlastně především na ni. Jenže zjistila, že si jí Reece ani trochu nevšímá. Tupě zíral do plamenů a na tváři měl ten nejnepřítomnější výraz, jaký u něj kdy viděla.

Snad už pomilionté znovu přemýšlela, jestli to, co mezi nimi bylo, zemřelo, anebo nezemřelo spolu se Selese. A pomilionté první proklínala vlastní bratry – a otce – že zosnovali všechny ty zrady proti Prstenu. Odjakživa Reece chtěla, ale nikdy by byla neschválila úskok, který nakonec vedl k smrti jeho snoubenky. Nikdy si nepřála, aby Selese zemřela, ba dokonce jí ani nechtěla nijak ublížit. Doufala, že jí Reece poví nepříznivé zprávy nějakou

taktní cestou a že ona tomu, i když se jistě bude zlobit, nakonec porozumí. Ani ve snu by ji nenapadlo, že by to mohlo skončit tak špatně.

Teď se Stařiny plány do budoucna hroutily jako domeček z karet. Všechno díky její nechutné rodině. Matus byl jediný normální příbuzný, kterého měla. Stara přemýšlela, co se s ním a vlastně i s nimi ostatními teď bude dít. Nemohou přece donekonečna sedět a hnít v této jeskyni. Dříve nebo později budou muset odejít. Jenže muži jejího bratra budou v hledání neúnavní. Nepřestanou být ostražití, dokud nebude i poslední z jejich čtveřice mrtev – obzvláště poté, co Reece zabil jejího otce a jejich pána.

Věděla, že by měla být ohledně otcovy smrti smutná, rozzlobená nebo alespoň rozzrušená – ale necítila vůbec nic. Neměla toho muže ráda – odjakživa. Možná, že byla za tu akci Reecovi dokonce i trochu vděčná. Byl to prolhaný rytíř beze cti, který se celý život nechal titulovat králem ostrovů. Jako otec se k ní nikdy nechoval.

Podívala se na své tři společníky. Vypadali zkroušeně. Už dlouhé hodiny nikdo z nich nepromluvil. Stara si říkala, jestli třeba neosnují nějaký plán. Srog byl ošklivě zraněný a Matus s Reecem také nevyšli z té bitky bez úhony. Všichni byli navíc notně zmrzlí. Dokonce ani počasí jim v této věci nepřálo. To ale na tomto místě nikomu.

“Takže budeme v téhle díře sedět už do smrti?” prolomila ticho. Už ho nemohla dále snášet.

Srog s Matusem k ní pomaloučku otočili pohledy. Reece se ani nepohnul a nadále zíral do ohně.

„A kam navrhuješ jít?“ zeptal se Srog. „Celý ostrov se hemží muži tvého bratra. Jakou šanci v takové situaci máme? Obzvláště teď, když jsou rozlícení nad smrtí jejich pána.“

„Dostal jsi nás do pořádné šlamastyky, bratranče,“ usmál se Matus a položil Reecovi ruku na rameno. „Byl to velmi odvážný čin. Možná nejodvážnější, jaký jsem kdy v životě viděl.“

Reece pokrčil rameny a odsekl:

„Ukradl mi nevěstu. Zasloužil si zemřít.“

Stara se při slově nevěsta naježila. Zlomilo jí to srdce. Jeho volba slov hovořila za vše – bylo to jasné. Reece Selese stále miloval. Ani teď se na Staru nepodíval. Měla sto chutí se rozplakat.

„Nedělej si starosti, bratranče,“ řekl Matus smírně. „Já jsem za smrt toho muže rád a nijak mi nevadí, že se to stalo tvou rukou. Z ničeho tě neobviňuji. Naopak, máš můj obdiv. I když jsi nás tím málem všechny zabil také.“

Reece přikývl, ale nic neřekl.

„A kdo odpoví mně?“ řekla Stara. „Jaký je náš plán? Přece tady nechcete zemřít, nebo ano?“

„Jaký je tvůj plán?“ vyštěkl na ní Reece.

„Žádný nemám,“ odpověděla. „Já už jsem svůj provedla. Dostala jsem vás z toho místa pryč.“

„Ano, to je pravda,“ přiznal Reece, aniž by jenom na

vteřinu spustil zrak z plamenů. „Dlužím ti vlastní život.“

To jí dodalo malinkou jiskřičku naděje, i když se na ni ani při těchto slovech nepodíval. Možná, že přece jenom není pravda, že ji teď nenávidí.

„A ty jsi zase zachránil mě,“ řekla. „Tady na útesu. Jsme vyrovnáni.“

Reece se ani nepohnul.

Čekala, že nějak odpoví, třeba ne přímo něco, co by potvrdilo její naděje, ale alespoň něco. Cokoliv. Jenže on mlčel. Zjistila, že jí rudnou tváře.

„Takže je to teď takhle?“ řekla. „Už si nemáme co povědět? Jsi tu se vším hotov?“

Reece zvedl hlavu a vůbec poprvé se jí zaskočeně podíval do očí.

Stara už to nemohla snášet. Vyskočila na nohy a drala se od nich pryč. Zastavila se ve východu z jeskyně a zády k ostatním. Dívala se do noci plné deště a větru a přemýšlela, jestli to opravdu znamená, že je mezi ní a Reecem definitivní konec. Pokud ano, neviděla důvod, proč by neměla naskočit zpátky na tu rozbahněnou klouzačku.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.